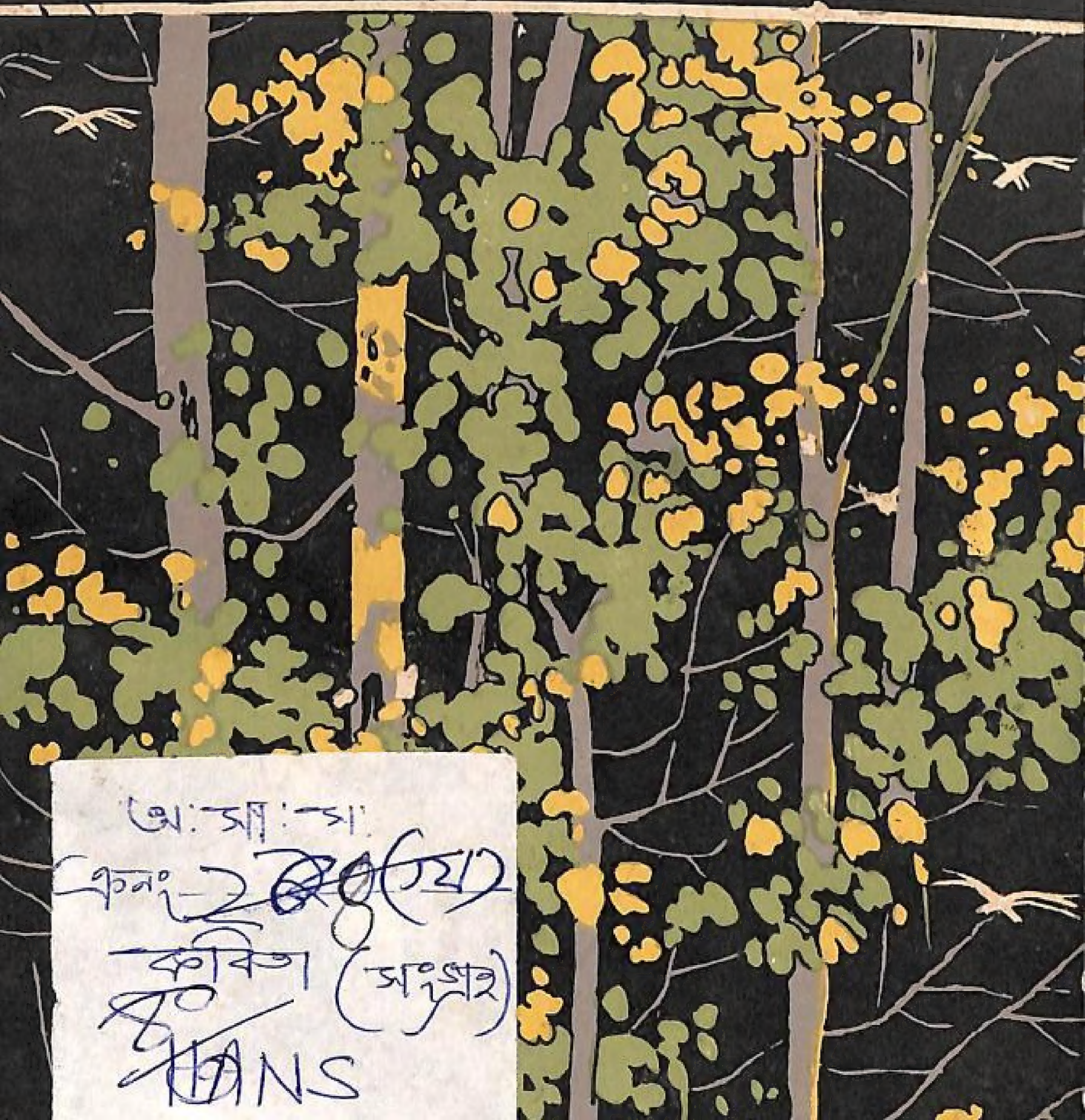

এমুন্ঠি কাৰবি কবিতা

প্রঃ আঃ সাঃ
কনঃ ২০০ (সিঃ)
কবিতা (অঃ প্রঃ)
৪০
HANS

265

9

EMUTHI KARBI KABITA a collection of Karbi Poems
Published by Diphu Sahitya Sabha and edited by Shri
Samsing Hanse.

প্রকাশক :

ডিফু সাহিত্য সভা

ডিফু, কাৰবি আংলং

© ডিফু সাহিত্য সভাৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত

প্রথম প্রকাশ :

১৯৮৩

বেটুপাত :

শ্রীবীৰেন সিংহ

মূল্য :

৭.০০ টকা

মুদ্রণ :

পূৰ্বদেশ মুদ্রণ,

বিহাবাৰী, গুৱাহাটী—৭৮১০০৮।

গাভৰি

‘চিৰ চেনেহী মোৰ ভাষা জননী’ৰ সেৱাত ডিফু সাহিত্য সভাই
যৎসামান্য হ’লেও বৰঙণি আগবঢ়াই আহিছে। বিভিন্ন জন-গোষ্ঠীৰে
পৰিপূৰ্ণ এই অসমখন বাবে বহুগীয়া কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰে ভৰপূৰ। কিন্তু
দুখৰ কথা এই কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ বিকাশ, উন্নতি আৰু প্ৰচাৰৰ বাবে
যথেষ্ট কৰা হোৱা নাই। এই ক্ষেত্ৰত ডিফু সাহিত্য সভাই হাতত
লোৱা কাম নিশ্চয় প্ৰশংসনীয় হ’ব। অসম সাহিত্য সভাৰ সোণালী
জয়ন্তী অধিবেশনত উলিয়াব পৰাকৈ ডিফু সাহিত্য সভাই এখন
কাৰবি কবিতা সংকলন আৰু কাৰবি লোক সাধু সংকলন প্ৰকাশৰ
কাম হাতত লয়। পুথি দুখনিয়ে নিশ্চয় পঢ়ুৱৈ বাইজক কিত্তিত
হ’লেও উপকৃত কৰিব। লগতে কাৰবি কৃষ্টি প্ৰচাৰতো সহায়ক হ’ব।
অগ্ৰাণ্য শাখা সাহিত্য সভাসমূহেও অসমৰ বিভিন্ন কোণত সিঁচৰিত
হৈ থকা জনগোষ্ঠীবিলাকৰ গীত-মাত, লোক-কৃষ্টি আদি প্ৰচাৰৰ কাম
হাতত ল’ব বুলি আমি আশাৰে বাট চাই থাকিলো। ডিফু সাহিত্য
সভাৰ উদ্যোগ সফল হোৱাৰ কামনাৰে,

ডিফু

তাৰিখ : ১১-৪-৮৩ ইং

শ্রীজয়চিং দলৈ

কাৰ্য্যকৰী সভাপতি,

অসম সাহিত্য সভা

सम्पादकीय

স্বাধীনোত্তৰ কালৰপৰাই কাৰবি সমাজলৈ আধুনিক শিক্ষা সম্প্ৰসাৰণৰ কাম আৰম্ভ হৈছে যদিও ভাষা সাহিত্য সংস্কৃতিৰ মূল্যায়ন কৰিবপৰা জোখাৰে কোনো শৈক্ষিক পৰিবেশ সৃষ্টি হোৱা নাই। যাৰফলত আজিলৈকে কাৰবি সমাজত নতুন সাহিত্যৰ সৃষ্টিৰ চিন্তা-ধাৰাই প্ৰবেশ কৰিব পৰা নাই আৰু তেনে সচেতনাটোও একপ্ৰকাৰ নাই বুলিব পাৰি।

সেয়েহে ১৯৫৯ চনৰ পৰাই শৃপ্তপ্ৰায় লুপ্তপ্ৰায় কাবৰি ভাষা সাহিত্যৰ নতুন জীৱন দান দিবলৈ ডিফু সাহিত্য সভাই আশ্ৰাণ চেষ্টা কৰি আহিছে। “এমুঠি কাবৰি কবিতা” ডিফু সাহিত্য সভাৰ দ্বিতীয় প্ৰচেষ্টা। পূৰ্বতে ডিফু সাহিত্য সভাই ‘প্ৰতিধ্বনী’ নামৰ এখনি কবিতা সংকলন প্ৰকাশ কৰিছিল। তাৰোপৰি “কাবৰি প্ৰসংগ” নামেৰে প্ৰবন্ধ সংকলন এখনিও প্ৰকাশ কৰা হৈছিল। এইবাৰ অসম সাহিত্য সভাৰ সোণালী জয়ন্তী অধিবেশন উপলক্ষে ডিফু সাহিত্য সভাই “এমুঠি কাবৰি কবিতা” আৰু “কাবৰি লোক সাধু সংকলন” নামেৰে দুখনি পুথি প্ৰকাশ কৰিবলৈ ঊঁচনি হাতত লয়।

বিচিত্ৰভূমি কাববি আংলংৰ জনগোষ্ঠীৰ জীৱনধাৰাও বৈচিত্ৰময়।
সেয়েহে তেওঁলোকৰ ভাষা সাহিত্য সংস্কৃতি আদিৰো বৈচিত্ৰপূৰ্ণ চিন্তা-

ধাৰাৰ প্ৰকাশ চিৰবৰ্ত্তমান। এনে পৰিস্থিতি তথা পৰিবেশৰ মাজেদি আহিলেও সাহিত্য শ্ৰেষ্ঠ 'কবিতা'ৰ দৰে সূক্ষ্ম অনুভূতিপূৰ্ণ লিখনীক সম্পাদনা কৰাটো মোৰ কাৰণে সহজ নহয়। বিশেষকৈ কাৰবিৰপৰা অসমীয়ালৈ ৰূপান্তৰ কৰোতে ভাষাৰ বিস্তৰ জ্ঞানৰ অভাৱত বহুতো ঠাইত উপযোগী শব্দৰ ব্যৱহাৰ তথা প্ৰয়োগ নহ'ল যেন পাওঁ। ফল-স্বৰূপে কবিৰ তথা কবিতাৰ মূলভাৱ প্ৰকাশ পাইছে নে নাই সন্দেহ। সি যি কি নহওঁক প্ৰতিটো কাৰবি কবিতাৰ অসমীয়ালৈ হুবহু ৰূপান্তৰৰ বাহিৰে আমি একোকে কৰা নাই বিশেষকৈ কবিতাটিৰ মূলভাৱ বিকৃত হোৱাৰ আশংকাত সেইখিনি কৰিবলৈ আমাৰ সাহস নহ'ল।

স্বাধীনোত্তৰ কালত জন্ম লাভ কৰা নবীন তথা উদীয়মান কাৰবি কবিসকলৰ কবিতাময়ী অনুভূতি কোন পৰ্যায়ৰ হৈছে বা প্ৰকাশভংগী কেনে হৈছে ইত্যাদিৰ বিচাৰ কবি সাহিত্যিকসকলৰ ওপৰতেই দিলো। আমি আশা ৰাখিছো পাহাৰৰ লংকি-কাদমৰ নব নব সৃষ্টি আৰু চিন্তাধাৰাৰ সোৱাদ লুইতৰ ৰংমণ আৰু ৰঙিলীয়েও লওঁক; লুইতৰ চাপৰিত ফুলা সৰিয়হ ফুলৰ সোণালী বহণবোৰ পাহাৰেও আকোৱালী লওঁক; থই-ইংলংৰ চেনেহ ডোলেৰে বৃহত্তৰ অসম আৰু মহান অসমীয়া জাতি গঢ়িবলৈ সাহস আৰু দৃঢ়তাৰে আগবাঢ়ি যাওঁক।

কবিতাপ্ৰেমী ৰাইজে পুথিখনি পঢ়ি সোৱাদ পালেই কৃতাত্ম মানিম আৰু পৰ্বত ভৈয়ামৰ ভাৱৰ আদান প্ৰদানৰ মাধ্যম হিচাপে পুথিখনে কামত দিলে ডিফু সাহিত্য সভাৰ মহৎ উদ্দেশ্য সফল হৈছে বুলি ভাবিম।

শেষত চিৰচেনেহী মোৰ ভাষা জননীৰ শ্ৰীচৰণত 'এমুঠি কাৰবি কবিতা'ৰ অঞ্জলি যাচি পুথিখনিত সন্নিবিষ্ট কবিতাৰ কবিসকললৈ ভুল ক্ৰটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিলো। আশা কৰো ডিফু সাহিত্য সভাই সাহিত্যপ্ৰেমী ৰাইজৰ শলাগ পাব। কাৰদম্।

১ বহাগ

১৯০৫

ডিফু

শ্ৰীছামছিং হাঞ্চ

সম্পাদক

এমুঠি কাৰবি কবিতা

সংকলনৰ কবিসকল :

১। ছাৰএং হাঞ্চ	১
২। অৰুণ টেৰণ	১২
৩। পাৰি ৰংপি	২৬
৪। হাৰ্ডে কাথাৰ	৫৬
৫। মোলান ইংতি	৮১
৬। ৰং ৰং ইংতি কাথাৰ	৯২
৭। ছামছিং হাঞ্চ	৯৫

ছাৰএং হাঞ্চেৰ কবিতা

১৯৫২ চনত নগাঁও জিলাৰ গৰুবাট মৌজাৰ পণ্ডিত ঘাটত শ্ৰীছাৰএং হাঞ্চেৰ জন্ম। পিছত তেওঁলোক সপৰিয়ালে কাৰ্বি আংলঙৰ হংক্ৰামলৈ উঠি যায়। পিতৃ শ্ৰীজয়ছিং হাঞ্চে আৰু মাতৃ শ্ৰীমতী কাএং টেৰণপীৰ মুঠ আঠোটা সন্তানৰ শ্ৰীহাঞ্চে চতুৰ্থ সন্তান।

ডিফু চৰকাৰী হাইস্কুলৰ পৰা ১৯৭২ চনত প্ৰবেশিকা পৰীক্ষা পাছ কৰি শ্ৰীহাঞ্চেই ১৯৭৬ চনত ডিফু চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কলা বিভাগত স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। বৰ্তমান তেওঁ ডিফুতে স্থায়ী-ভাৱে বসবাস কৰিবলৈ লৈছে।

॥ বাপছবি আয়িনিক ॥

ইনিং কাচিংছাম আলামকে
 আনুত কাপ্ৰেক আফান
 থাননাং আলাম কালিদেত কেনাতি !
 নেকাই আছাংতি মিলি আজ'
 পিনি নেতা আক'
 আমেন কাপ্ৰেক কেতকথু—
 নাংলে আৰনিছি
 নাংনিং আবল' আতকছি আতামবুক আলং
 আমেন কাপ্ৰেক কেতক আহন ।

বাপছবি আয়িনিক (ছবি বনৰ যুকুতা)

ভালপোৱা কথাটো আৰু
 আনক ক'ব নোৱাৰি !
 জীৱনৰ বালি চাপৰিত
 ময়ো আজি নতুন নাম এটি লেখিছোঁ,
 তুমি যেনেদৰে এদিন লেখিছিলি !

॥ বাবলা ॥

“ইবি চিকিপি আলংছি কেমে
 লুফুন ল'তে ইংজাব এত তিতি
 কাংবতাং আৰনি আমাং.....”
 (বাবলা কেজাংচেং আআৰেতা
 নেৰিত আনাকে নাংলেলে)
 মিৰ বোবোং আপাৰ আলং
 আৰনিছি ইলি কাহেনত তেকাং আমাং ।
 দংৰেপ পুতছাবী আনামপী আজ'
 কেৰু' তেকাং ইতুম আকেংবত ;
 চিতা আহক নাং—
 লামছুৰি ছিতা ইবি চিকিপি আলংছি কেমে ।

বাবলা (বাৰিষা)

“হাতৰ মুঠিতে ভাল
 মেলি দিলে উৰি যায়
 স্মৃতিৰ বঙীণ কমাল...”
 —হীৰেণ ভট্টাচাৰ্য্য
 (বাৰিষাৰ প্ৰথমজাক বৰষুণে
 মোৰ পথাৰলৈ আহি নাপায়)
 ‘বোবোং’ ফুলৰ পাপৰিত
 এদিন মোহাৰি অহা আমাৰ সপোনবোৰ ।
 দংৰেপ পুতছাবীৰ বননিত
 বিকৃত আমাৰ খোজবোৰ !

॥ নেৰল' চিতিম ॥

ৱেচেং আজ' ল'তে
নেনিং কুৱাৰেত বেত তিতি ।
নেকাই লাবাংছ' আমে আকাৰ
নে নন নেহুতৱেত চিংতাং উন-এ তাংল' ।

নেৰল' চিতিম (ভৰ দুপৰীয়া)

বাৰিষাৰ সিল্প নিশাবোৰত
মোৰ বুকুখন বেছি বিমায় ।
মোৰ জীৱনৰ এই জলন্ত জুইকুৰা
এতিয়া আৰু মই
অকলশৰে লুমুৱাব নোৱাৰোঁ ।

॥ থং নকবে আতেম' ॥

“There is no greater pain than to recall a happy time of wretchedness.”

—Richard Ellman

লুদেত নাংতা !
ইংছন কি-টু'ক নাংপাংবাংবেন আনতা
বাৰিখা আফাবান কিতিন
জ'পাংথাং ক'ৱে কাচুকুৰ
নাং ইংহাম চেপাক্ৰেং ।

থং নকবে আতেম'

(থং নকবেৰ সাধু)

“There is no greater pain than to recall a happy time of wretchedness”

—Richard Ellman

তুমিও বৰ অঁকৰা মানুহ দিয়া !
আকাশখন ক'লা ডাৱৰে ছাটি ধৰোতেই
বাৰিষাৰ আগজাননী বুলি
ওৰোটো নিশা
কণ শুকুৱাই ব'লা !

॥ হুনমেলান ॥

ইতুম কাচেতং আবাতাই নে লাখাথে ।
এ আবতা আলংকাম আলং
আৰনিছি ইলি কাচংকই—ক'মাতছি
'আঃ'—নাংপুছন ?
নেনিং বাৰিখা আলাংবই ।
নেমাং ইতুম কাচেতং চেং আমংৰে
ইংছন এফাৰ কাংজাৰ : ছিনিং কেদামজি
আনিং কেহাং ।

হুম্মেলান

(কঁৱলী)

তোমাক কিমানবাৰ লগ পালোঁ
মই হিচাপ বখা নাই।
জীৱনৰ ঘাটত
আমিয়ে এদিন পিছলি পৰিছিলোঁ—কোনেনো
'আঃ !' বুলি কৈছিল ?
মোৰ মন আজি বাৰিষাৰ জুৰি !
মোৰ সপোন আজি—
আমাৰ প্ৰথম বসন্তৰ পছোৱাৰে
আকাশলৈ উৰাব।

॥ মংৱে ॥

“প্ৰেম ? তাতো এক বিষাদৰ জ্বালা
—আন্ধাৰে পোহৰে।”

—ভবেন বৰুৱা

ৰেকাই আক্ল'লিন আজ' দামপিজুক
কাৰ বি বি ভিত্তি—আকিলিৰ লিৰ—আকেএৰ এৰ।
ননুকে নেচেথে কাচেএন আহুততা
নাংছনজাম তিত্তি হালাবাংছ' আংনিম
—মংৱে আব'তৰ কাপাপু
কাং থু
চাঁম এ
অ' ল' ত'
এপাৰ মিৰ লাপেন ইংছু চিংৱোই কোং আংনিম।

মংৱে

(ফাগুন)

“প্ৰেম ? তাতো এক বিষাদৰ জ্বালা
—আন্ধাৰে পোহৰে।”

—ভবেন বৰুৱা

মোৰ জীৱনৰ আঁউসী নিশাবোৰত
জোনাকী পৰুৱাই তিব্বিৰাই থাকে
—বঙা-বঙা, নীলা-নীলা।
এতিয়াটো উশাহ ল'লেই পাওঁ
সেই তিমিৰ স্নাত গোক—
বসন্তত সত্তপুপিতা
লহ পহ
সিক্ত
এপাহ ফুল আৰু কাঁইটৰ সানমিহলি গোক।

॥ আবনি কাংছাম ॥

কেনামতাং ইংকইবা কেথম আবনি পেনল'
নে ইংহাম কাংপু।
ইংচিন আৰিহিং আলং চেদানলক
নাবল' চিত্তিম আপব
ইংবেংৱোং ৱোং আবনাম হানচ'ৱে আবকি।
আবনি কাংছাম আতাল' আলং
খামথে উনএপিন আজ'।

আবনি কাংছাম

(গধূলি)

যোৱা তেইশ তাৰিখৰ পৰাই
মই বৈ আছোঁ তোমালৈ ।
দুপৰৰ সূৰ্য্যত স্তব্ধ হৈ বোৱা তাঁৰত,
হোঁ হোঁৱাই হঠাতে বৈ যোৱা ঘূৰ্ণী বতাহ ।
সন্ধিয়াৰ আকাশ
আৰু এটি দুৰ্বাৰ আবেলি ।

॥ ক্ল'লিন আজ' আট'ম ॥

এজন—

হেলৱিং কাংজাৰ ক্ল'লিন আজ' আদামপিজুক
কেমেপ : কেকাৰ নেকাই আলামতাং ।
আকাংতিং আজ' ইংব'দেতনা পু কাচফেৰে
থেংপ্লুম আলং
জ' পাংথাং কাংবেং আৰ' কুক্ কুক্
(আবেং আংছেছে আনিমছ'পী কাহেমান
আমাং লাংন' কাচিহিব)
আকাংতিং আজ' আকাথেআং কাচবি
নেচই আৰি কাচিলুম—
ৰ'হাৰ আনলে কু'ল' পুআনতা !

ক্ল'লিন আজ' আট'ম

(আউসী নিশাৰ সাধু)

আউসী নিশাৰ কাঁকে কাঁকে
টিমিক ঢামাক পোহবেৰে
উৰি যোৱা এটি জোনাকী পকুৱা
: মোৰ জীৱনৰ পৰিভাষা ।
আত্ম বিলুপ্তিৰ আশঙ্কাত
ওৰোটো নিশা চিঞৰি থকা কুক্ কুক্ চৰাইটো
(অন্তঃসত্ত্বা গাভৰু দুঃস্বপ্নবোৰ !)
অন্ধকাৰতে ময়ো হাত কোঁচাইছে,
বন কুকুৰাই ডাক দিয়া হলেও !

॥ অকলাংপ্ৰাই ॥

“As long as there are fools in the world there
will be hope.....”

—George Barnard Shaw

নাংতা পুথাক থাকে লেল' ।
নাংপি পেন কাচেকাক আহতকে
নাংতা কাংজাৰ আৰ পুছি চেচ্চাক তেকাং ।
পিনি আবনি নেৰি নেকাচংছিপ
তংজেত আহতকে
নে নাং কেথেকলং—নাংতা তাকুন আছন
নাংরি আকেএৰ ।
পেনাপ কেৱাংজি আ আবনিতা
নেৰি কেব'
আকেএৰ মান দেং নই ।

অকলাং প্রাই (দাঁৰিকনা)

“As long as there are fools in the world there will be hope.....”

—George Barnard Shaw

তুমিও সেই একেই পথৰে পথিক ।
যাওঁতেটো কৈয়েই গৈছিলো
তুমিও ‘উবন্ত চবাই’ বুলি ।
আজি মোৰ বক্তৃপায়িত মুহূৰ্ত্তত দেখিলোঁ ।
তোমাবো তেজ শগুনৰ দৰে— বঙা ।
অহাকালি উদিত সূৰ্য্যও যদি
মোৰ তেজৰ বং লাগি বঙা হয় !

॥ ছাংতিমিন্দাৰ ॥

লাদাক মুনিত ইনুতাতা আৰে ।
নাংতুম ক’মানতুনে মে থেকলংল’ মা ?
মে আংতাং আলং কমানতুনে
নাংইংথিন চিংতাং লংল’মা ?
আৰএ কেলক ক্ল’পুত পুত
নিক্ৰেং, আজ’ কাংছাম নাংছ’ কাচাৰ্দেং
নাংবাং, নাৰি, নাংকেং,
লাং আচেং আছন কেৰ্লেম—কমানতুনে নে
মে কাচিংতাং আলাম মাথা ল’মা ?

ছাংতিমিন্দাৰ (মকভূমি)

মানুহ ইয়াত এজনো নাই ।
জুই তোমালকে কেতিয়াবা দেখিছানে ?
জুইৰ উত্তাপত তোমালোকে কেতিয়াবা
কলিজাবোৰ সেকি পাইছিলো নে ?
বগা বৰফেৰে ঢাক খাই থকা নিশা
দাঁত কবছা শীতত
জুইৰ প্রয়োজনীয়তা অনুভৱ কৰিছানে কেতিয়াবা ?

অৰুণ টেৰণৰ কবিতা

১৯৫৯ চনৰ নবেম্বৰ ১ তাৰিখে কাৰ্‌বি আংলঙৰ ডকুমকাত জন্ম গ্ৰহণ কৰা শ্ৰীঅৰুণ টেৰণ এজন সম্ভাৱনাপূৰ্ণ কবি। পিতৃ স্বনামধন্য সাহিত্যিক শ্ৰীলংকাম টেৰণ আৰু মাতৃ কাচে বংহাংপীৰ তৃতীয় সন্তান অৰুণ টেৰণে ১৯৭৮ চনতে দেনগাঁও হাইস্কুলৰ পৰা প্ৰৱেশিকা পাছ কৰি সম্প্ৰতি ডিফু চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ স্নাতক মহলাৰ ছাত্ৰ। “মনজিব”, “কাৰ্‌বি আংলং আংতং”, “অগ্ৰদূত”, “সেউজী সেউজী” আদিৰ জৰিয়তে কবি ৰূপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা শ্ৰীটেৰণৰ ভৱিষ্যত উজ্জল।

টিপিত আলং নেপেই আমেজ্ৰি

আফাৰচাপতিন আফুৰকিম'
আথাক পেনছি নে
নাংকেকাত
কালাতা উন-এপিন আমুং
পেন কাংনাংথিপ আৱাইকাং পেন,
নে লুনজিব কাইকেতা কাবৰ-ই
কেজকজি আফান।
নন নে কাজু পাংদেন
কেহাং কেতাৰাম, থাই আছ'
পেন কাংনাংথি আজ' কাচিক আছে।
(ইতুম দ' পাজইচত আবকম!)
লাছ আপত হালাতুম কাইকেতা
কাবৰ-ই নে ইংথিন কেজক পনজি
আফান, আথেকে নে নেপেই আফান
কাংহন ছ' দ' অ'।
নে ইংথিন আৱিপেন লাপতছি
নে আনিছি,
ফুৰকিম' আফাৰচাপ আথাক
তকদেত ল'—
টিপিত আলং নেপেই আমেজ্ৰি
ইতুম আফানচত।

তিপিত আলং নেপেই আমেজি
সমাধিত আইৰ চকুলো

ইতিহাসৰ প্ৰতি পৃষ্ঠাৰ

বুকুৱেদি,

মই দৌৰি গৈছিলো

অসংখ্য শব্দৰ বন্দীভূত

মোৰ কবিতাই

মুক্তি বিচাৰি প্ৰতিবাদ

কৰি উঠে।

মই মাথো শুনি বওঁ

হাহাকাৰ কৰি উঠা

কাঁড়বিদ্ধ এই তামসী নিশাৰ

কান্দোন।

(আমি মাথো উপলক্ষহে আছিলো !)

সেইবাবে সিহঁতে

মোৰ কলিজা উলিয়াই নিব

বিচাৰে,—মই যে মোৰ আইক

ভাল পাওঁ।

কলিজাৰ তেজেৰে সেয়েহে এদিন

মই লিখি পেলালো,

ইতিহাসৰ এটা পৃষ্ঠা,

সমাধিত আইৰ চকুলো

কেৱল আমাৰ বাবে।

ফুছাৰ আলাম' কাচিকিম'

কেতকতে আফুৰকিম'

নে তিপিত আলং

আংতং কেৱান জুতকক্টিট।

লাছনছি কেকাত চেপাংতাংছি

আৰি চিকিপ আলং ৰান্জি

ফুছাৰ ফিছাৰ আলাম'

ক্ৰাংৰিম আহাৰচি।

এছে দতিকলে টাৰহাম ছিতা ননুকে

থাংনাতটা আজু' লংলে

পিৰ্থে একে পাহাচে এপেই

আনিংছুক আলাম নাংতুম

পি চিনিজি—

লাছ কাংজিৰটুপ আনিংছুক আংবং

হেল' কাচেপাতু ক'আন

তক্তে আফুৰকিম' ?

ফুছাৰ আলাম' আফান

ৰাংনন, এপেই আতিপিত আলং

পিনি আমাতলে যে আন পিলনাং।

ফুছাৰ আলাম' কাটিকিম'

আজোককাৰ স্মৃতিত

অলিখিত ইতিহাসবোৰ
মোৰ সমাধিত
স্তব্ধ হৈ বৈ যায়।

এনেকৈয়ে দৌৰ মাৰি
হাতৰ মুঠিত লৈ আনো
আজোককাৰ বাদ্ধক্যৰ
অম্পষ্ট বেথাবোৰ।

চিঞৰ মাৰিলেও এতিয়া
একোকে নুশুনি,
অন্তস্ফা আইব আজন্ম
কোলাৰ দুখ, তোমালোকে
কি বুজিবা,—
এই বিভাৱৰীৰ বুকুতো যে
লুকাই আছে কিমান
অলিখিত ইতিহাস।

আজোককাৰ বাদ্ধক্যক
আহা আইব সমাধিত
আজিয়েই সমাধিস্থ কৰি থওঁ।

নেকাই-নে লুন্জিব

তিপিত আলং নেকাই
কাংব'তাং—
লাকে চুহুত আলাম!

নন নে চেপাৰন'তা আলে আৱে,
উনতিকলে চেজত তা নেহাৰি
নে চেনেপ উন-এ।

ক আন ল'নে কাপাংকমজি
আব-এ আমু।

(নেকাই চিংবেই এত তাংল!)
একাই এ-আৰ্তা,
চিংবাৰবে, চিংদন্দে
বাং একিপু।

নেকাই-নে লুনজিৰ
মোৰ জীৱন-মোৰ কবিতা

সমাধিত মোৰ জীৱন
স্তব্ধ যে হৈ গৈছিল,
সেয়া সৌ সিদিনাৰ কথা হে !
এতিয়া স্মৃতিবোম্বন কৰিলেও
মোৰ শত নহব একোকে,
যিমানেই হাত নেমেলো কিয়
মোৰ ছাঁক মই
হৈতো আৰু ঢুকি নাপাম কাহানিও ।
আকনো মই কিমান গোটাম
সৰি পৰা নিয়বৰ টোপালবোৰ ।

(মোৰ জীৱন এনেকৈয়ে হেনো থহি থহি গ'ল !)

আমাৰ জীৱন, বয়স
সকলোতেই হেনো অমিল
সিহঁতে কয় ।

* Nekai Nelunjir,

এপিটাফ

লাহেল' "উমবাছি" আলাং,
আকুংকুং ছেৰ কাপালিতাং
ছাংতিমিলি আথাক
হালা কমাত আকেংবতছি দামক্ৰি ?
হেল'ৱিং আনাতছি প্ৰাইদাম
কমাত আকেংবত লণে
মাছি, চিনিজি ।

এপিটাফ
(এপিটাফ)

এইখনেই 'উমবাছি' নৈখন,
পাৰত সোণ বোলোৱা
বলুকা বাজিৰ
সোৱা কাৰ খোজৰ চিন ?
অদূৰত হেবাই যায়
নাজানো কাৰ খোজৰ চিন
(কোনে ক'ব মোক ।)

* EPITAPH, (LUNJIR—4)

লুনৰিম আনিংদুক

আহক আলাম—নেকাংহন,
নেতা চিপুপে
লং ক্ৰনজাং পুকে ।
নাংফান্তা নাংপুপে
হাঙ্গিযু এজাং পুকে ।
(কাপাংকম পেন কেলাং, লাহেল' নেকাই আলাম)

লুনৰিম আনিংদুক

(কবির বেদনা)

সঁচা কথা,

মই নিজকো নাভাবো

‘লং ক্রনজাং’ বুলি

তোমাকো নাভাবো

নাভাবো ‘হাঈমু এজাং’ বুলি।

(পঞ্জীভূত এইটোৱেই মোৰ জীৱনৰ ইতিহাস)

LUNRIM ANINGDUK (LUNJIR—5)

জিৰ্ল’ আমাং

চুহুত আলাম,—

ক্লনিৰ আনিংৱে,

ক্লক্কাৰ কেতিন্ৰা এতুম

চিক্কা আতুব কাফেৰাইদাম…… !

নাংকাংজুই আথেংপি আৰ’

এজ্জং নাংকেক্কা’ আৰ’কি আন্তা এতুম

কাথিৰিক।

জিৰ্ল’ আমাং

পুৰতিৰ নিশাৰ সপোন

সিদিনাৰ কথা,

এক্কাৰ বাতিত,

বাহিবত জোনাক ভাবি

আমি যে জোনাক বিচাৰি

হাবাথুৰি খাইছিলো…… !

ঠিক আমাৰ কাষতেই

সৰি পৰা পাতৰ মুছ শব্দতেই

আমি ছয়ো চক্খাই উঠিছিলো।

JIRLO AMANG, (LUNJIR—6)

কামুনথিথু পেন

থেবাক মেমে—

ছেৰ-কপ আহিদি আংবং

ইপেই আকাংহন কেৰিদাম পুকে।

(কামুনথিথু পেন)

আহক আলাম,

নেপেই আকাংহন আলাংছি

নে “লংলে” আংনিম কেলং।

কামুনথিথু পেন
(উপলব্ধিৰ শেষত)

লাজ লাগে—
সোণ-ৰূপৰ পথাৰৰ মাজত
আইব মৰমক বিচাৰি যোৱাটো।
(উপলব্ধিৰ শেষত)

সঁচা কথা,
আইব মৰমৰ মাজত
মই বিচাৰি পাইছো
“মাটিৰ গোক”
*Kamunthithu Pen (Lunjir—7)

দাম্পিজুক আতুৰ কেৰিদাম আহুত

লামকান আলং আবকম
নে নাংকেথেক লং
লবপ্ আৰ’ পেন মহৰ
চিদিপাছি—

নাং-লজিৰ আলং কাচেলাং
লজিৰ আলং কেৰাং আহাৰ্চি
মুতে নে মেমুমা?
নেনিং আইন্থে নন আন্তা
পাৰিৰ উন-এলাং—কালিতে
বাং, এতুম আফান কি জং থাপ্
আবকম তাহাই!

হিংচং পাথেবাং আপৰ আহুত
গুন্মেলান আপ্ থিপ আপিৰ্ বি আথাক
নে থাংতা আব্ জু লংলে,
থেকলংলে থাংতা।

দাম্পিজুক আতুৰ কেৰিদাম আহুত
জোনাকী পৰাৰ পোহৰৰ সন্ধানত

খুব সম্ভৱ তোমাক মই
বঙ্গমঞ্চত দেখিছিলো!
বনৰীয়া কলপাতেৰে মুখখন
আঁৰ কৰি
তুমি, দাপোণত নিজকে চাইছিলি,
দাপোণৰ তোমাতকৈ
মই বেছি ধুনিয়া নহয় জানো?
জানি মোৰ অন্তৰত
সন্দেহ এটা এতিয়াও মাৰ নগ’ল, হয়তো
সিহঁতে এনেয়ে আমালৈ আঙুলি টোঁৱাইছিল।
“হিংছংপাথেবাং”ৰ সময়ত
কুঁৱলীৰে আবৃত্ত এই ধৰাৰ বুকুত
মই এতিয়া একোকে শুনা নাই
দেখা নাই একোকে।

*Dampijuk atur keridam ahut (Lunjir—8)

মনিত আলাম

চেথানথু ছিলাং—মনিত আলাম,

হাক' পিৰ্থে লংলে আব'লং

কাংছুক আহুত আলাম।

ইফু আফুহাৰ নাংকেথান তেকাং—

পিনি আনকে পিৰ্থে তা

কিৰ্লাচিত ল'!

মনিত আলাম চেথানতে

পি আলে দ'আলাং।

কবিতা—৯

মনিত আলাম

(মানুহৰ কথা)

আহা আকৌ কওঁ,—মানুহৰ কথা,

তাহানীৰ সেই শিল-মাটি,—

বোকাৰ দৰে হৈ থকা সময়ৰ কথা।

প্ৰ-পিতামহে কৈ থৈ যোৱা কথা।

প্ৰথিৱীখনো আজি

সলনি হ'ল!

মানুহৰ কথা কৈ

আকনো কি লাভ হ'ব।

* Monit Alam (Lunjir—9)

এ-কাই

নে চিনি, আংতং কেৰিদামকে

আৰ-এ আমু কাংজিৰ আছন

লং উন-এ।

মুনথিথা—

কাচিক কাংনেক হেল'মা

পিৰ্থে আজুতাং?

কবিতা—১০

এ-কাই

(আমাৰ জীৱন)

মই জানো, প্ৰতিধ্বনি বিচাৰি যোৱাটো

গলি যোৱা নিয়ৰ কণিকাৰ দৰে

বিচাৰি নাপাওঁ।

উপলব্ধি কৰি চোৱা,—

কেৱল হাঁহি কান্দোনেই জানো

পৃথিৱীৰ নিয়ম?

* E-Kai (Lunjir—10)

গাৰি বংপিৰ কবিতা

১৯৫১ চনত কাৰবি আংলঙৰ তাবাবাহা বংপি গাঁৱত শ্ৰীপাৰি বংপিৰ জন্ম। ডেনগাওঁ হাইস্কুলৰ ৭ম শ্ৰেণীত পঢ়ি থকা অৱস্থাতেই 'সোণাকৰ ফুল' নামৰ কবিতাবে আত্মপ্ৰকাশ কৰা শ্ৰীবংপি এজন উদীয়মান কবি। ১৯৬৭ চনতে প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষা পাছ কৰি শিলঙৰ চেণ্ট এছনী কলেজ আৰু পিছত ডিফু চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। কাৰবি ভাষা-সাহিত্যৰ উন্নতিৰ হকে আত্মনিয়োগ কৰা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত শ্ৰীবংপিও অন্যতম।

বৰ্তমান ডিফুত স্থায়ীভাৱে বাস কৰা শ্ৰীবংপি স্বাস্থ্য বিভাগৰ এগৰাকী কৰ্মচাৰী।

ইংহন ফুই

থেবাক ফেবে ইংবিংহিক আনিং
বিহেক আত'ছ' তেন তেন
আছাপছ' চেপাবজান চেবাই তুনছি
লামকান আৱাইকাং আলং চিক্কাং তুন পেন
আংদেংতিন আলং ন'চিদেন তুনছি
লামবং কেংকেং নিংজ পনল'
নাংলামকান পাচক পামেএংজি আফান।
নাংনিংকেহাং নাংনিংকামাথা চকমেএংল'তাংতে
কাংহন কেপাজিৰ আংথেককে
মেতুং আলং নাংকেফ'বই
নাংবিচিমুন হংফ আবান আন হেল'।
হকএং আফান কুৰাংথু পিছি
লামজিৰ ৱাংচিত আলিং
কাংহন কেপাজিৰ থেক নাংঅত নাংতুৰ
কাবিছাত আফান নিংআবল'দিমক্কাং পেকপনছি
নাংব' পনবমল'
আছাপছ'ৱেত ছেতা তবপনবব তাহাইপ'
নাংডায়েবী আফাবতিন আলং
নাংলামকান আবল' ত'ৱাৰ কাইলাত তাপ
কেচকচে কেলৈলে নেকাম নেজাম দ'আনতা।

বন্তা !

আবনিছি জ্বিৎ আকম আলং বাচিতিংনে তেকাং

নাংডায়েবী আফাবতিন পুৰ চংল পেন

হালাদাক চংহই ল'নে

কাদ'কাৰে আমেন আলং নেমেনকে চিথেক লংলে ।

লাবাংছ' আফিকে !

নিংকনলুপ পেন নিংকেথে নিংকামাথা দ'আনতা

ছাংতিমিলিপী আলং কাংচিৰ কালাংইক পেন কেথি

বেছুইন আছন বেন মান দেতল' ।

লাবাংছ' আকিথিতাং আচেথে কাংথুব থুজিকে

কাংথিবএং কাচিথিং আলাং এজই হেল'বন ।

ব্রাংনন—চিলাং পেত পেন ছতল'নাং

কেছ'লুপ আছাংতিমিলিপী আলং

কিলিফেম কিলিছুং আলাংবইছ'

আলাং কেজুন আনতা

ইঅক ইচিথে বেংইছাপজি আফান

আলে

ক্ল'লিন থেংকক আকাংতিং আনিংরে

ক'পিনে কাচ'বি ফাবাই বক আহত

নেনিং দ'ন' ছুনজিনছি

কাববিবি আথেংতম ইচুম পাজিব ছুনল'

ইংছু আমাম কেতুপথিপ কেদাম কেছুংনাই

আত'বাব আজাক কিদিংগী

পাপাবপনছি কেমাংএ আদিম পালেল'

কেলাংমেমে লাছ' আচুম আতুবছি ।

ছুবি ছুবি আনিংকান আফি

চিথাংপ্ৰেল' নাংকাপাফাং আলামথে

আবজু লংলক পেন নেনিং চনকাব চনফমল'

নাংপেন কাচিৎ লংজি আফান,

নাংকে আবনাম আছনছি

আকাংতুই আংহই আলংছি ইংনিতানল' পুতে ?

কাবেংমে কাচিথাং আবিত্তাছি

নেকেংকাম নাংপাচিজবল'

নাংবিচ' আদববাব আলং

কেলংলে কেলংজি নিংথে দামছি,

বাংছ' আলেকে তাল' ইছি কেপ্পেং

মেককু মেকলাং কাংবপছি ফুবচতল' ।

লাছ' আলিছি হান বমপ'

নাংকাই আবজন আহত পেন আহত

নাংকাচিচাক উন্এ কাচিচাক ছেলেত ।

পিনিলে ইংনেক নন

পিনিলে নাংনিং থিনন

আথে আপব নাংতুবে বমল' ।

ইংহন ফু ই বহিঃ মৰম

মই সকল'ৰা
লাজ ভয় সঙ্কোচে ভৰা মন
প্ৰবেশ কৰিছোঁ বঙ্গমঞ্চত
সামান্য এক ভাৱবীয়া হৈ
নেপথ্যৰ সুৰে সুৰে
গাই গৈছোঁ অংকে অংকে
মঞ্চস্থ কৰিছোঁ সফল কৰিবলৈ
তোমাৰ নাটকৰ।
তোমাৰ কামনা তোমাৰ বাসনা
হয় যেতিয়া সম্পূৰ্ণ পূৰণ
মৰমে তোমাৰ কোমল হা বোলাই
চিহ্ন হয় পিঠিত তাৰেই প্ৰতীক
পাঁচোটা আঙুলিৰ দাগ।
সত্যকে ধন্য মানি
প্ৰসঙ্গতে প্ৰসঙ্গতে প্ৰশংসা কৰিছোঁ
স্বভাৱ সুলভ তোমাৰ প্ৰতিদানত
বিশ্বাসৰ মূলমন্ত্ৰকে সাবোগত কৰি লৈ
গভীৰ আস্থাই থিতাপি ললে তোমাৰ প্ৰতি
যৎকিঞ্চিৎমান হয়তো লিপিবদ্ধ হৈ ৰৱ
তোমাৰ ডায়েৰীৰ পাতে পাতে

ভুলৰেই পথিক মোৰ সমূহ অৱদান
তোমাৰ নাটকত।
কিন্তু!
এদিন অৱিঃক্ৰমত ভুলতে এৰি থোৱা
তোমাৰ সেই ডায়েৰীখনি
লুটিয়াই চাইছোঁ পাত পাত কৰি
তাত দেখোন নাম গুণ নাই
হাজাৰ ভাৱবীয়াৰ সতে মোৰ ?
তেতিয়া!
মন ভাঙি চুৰমাৰ হ'ল আশা ভাৱসাৰ
মৰীচিকাত আকণ্ঠত শুকাই যোৱা
বেছইনৰ মৃত্যু যেন হলো।
এই মৃত্যুৰ মৃত্যুসঞ্জীৱনী
মাথো এটপি স্বচ্ছ পানী।
আহা—সমদলে সৃষ্টি কৰোঁক
মৰুভূমিৰ উত্তপ্ত বালিত
চিৰপ্ৰবাহমান এটি শান্ত নিজৰা
বি পানী পান কৰিলে
জীৱন সজীৱতা হয়।

আলে (পৰিণাম)

গভীৰ তমসা বাত্ৰিত
কিহবাক খেপিয়াই ফুৰোতেই
দৰদ হৈ উঠিল মোৰ হিয়া
টিমিক ঢামাককৈ জ্বলি উঠা
পোহৰৰ এটি শিখা
তুলি দিলো তোমাৰ হাতত
কণ্টকপূৰ্ণ বিপদ সংকুল ভেদি
গন্তব্যৰ তোমাৰ স্থানত
বাট বুলাই লৈ গ'ল
নিকুণ্ঠৰ সেই পোহৰে।
শতাব্দীৰ বহুত পিছত
মুখৰিত হ'ল চৌদিশে
প্ৰগতিৰ তোমাৰ কাহিনী।
মন মোৰ উত্ৰাৱল হ'ল
তোমাৰ সান্নিধ্য পাবলৈ
তুমি বোলে বহি বইছা
মহা ৰজা হৈ উচ্চ আসনত,
মুখৰ উৰা বাতৰিয়ে
পদধূলি আনি দিলে
তোমাৰ ৰাজদৰবাৰত
নোপোৱা পোৱাৰ আশাৰে.
যাৰ পৰিণাম এসাগৰ ভৰা
অশ্রুজলৰ উৎসহে খান্দি উলিয়ালো।
এই সোঁতে উটুৱাই আনিব
জীৱনৰ পলে পলে
তোমাৰ অসহ্য আমনি লগা।
আজিয়েই হাঁহি লোৱা
আজিয়েই ক্ৰোধান্বিত হোৱা
সময় যে আক নাই!

কাচুদুক

নাংকেংবি আলং মাহাং থেকছি
বিকাং আহন জিবল' নাংবাং আবজন
বাবলা ৰাংজিৰ জিব আকাংহন বেন লংছি
পাংপ্লুম ছুনল' এপাক পাকনি চিংজক আবদংছি।
ইংঅপ অপ লাছ' কাচিজক আঅত
মেক ৰ'মু মেন মেন থেকলংছি
পাংবাবল' এফান আফাং পেন নন আন
লাছি ল'জি নিং আবল' তুবদামল'
ৱিববাং ৱিবক্লুং নাংহাৰ্চি ম'ননফি।
লাছ' আফি কইপী আহন নাংমইছি
জাকং হবাং পাৱেদেত পেন পালাকল' এফান।
থেকলংল'ব' পিবথে নাং ইংছু আনিং হাৰ্চি
চিচাক উনজিমা লাছন কাহ'ল' ?
জাকং পিথা জাকং পিথা জাকংপী পিথা
ইফু চিংথুৰছি চিখামথে আৰি চৰপেতছি
জাজাংতাং আংছুং নেতোম পাক্কাংজি।

কেফা

নাং মাত মাতি পাই ?
 নিম বকম কাচিংনাই
 আদাপ কাংথাং মাহাং কেথেক ছ' আক্কেংনাং
 প' আঅক আরি পেন গী আকাংহন পেন
 কাফিবন' নাংমেথাং পিনি
 বাজে কেমে নীমছ'পী ইনুত আকিমিপুছি ।
 কাই আদনকাম আথাক কাবলু পেন
 আজিছ' আকামাথাথেক আকাংতুই আংদেং
 তেকাংএংল' কাদ' কাৰে
 লানাং কালিমা কেচকচে ?
 নিচি আনাত বেংআংজাং আপিন্দেং চুম্পত
 নিংহাংছুন ইংচাম ইহি পেন
 চিপাংকাদাকল' বে আং হই হাই ।
 কাপ্ৰেক আদবছন নিংদক মুনাক পেন
 চিপাং ই এস' পিনি বানকক, জিবইক, খনজাবি ।
 মেথাং ক্লেমদাম আকবম' চেবাবফিত পেন
 কাপ্ৰেক আংলং কাকুকক আফান
 বাছতা পুপে কামাথা থেকনাই ।
 পুতুং আম' কাংব' আপী আমাহাং লাংল'তে
 মেক হিনি আলং মেককু বেগনি নাংবুপ্প তিতি ।
 রাংনন রাংনন কাদ'কাৰে রাংনন

বাইল'নাং বাইল'নাং কাচিতেকাং ইতোম
 দ'আন নীম বকম কেপ্লাং
 বাং আবলন কেপাংএ কেপ্লাং দ' আলিব আচাম
 পারিববা ইপী আফান চাবদমল'নাং
 আলাংলি আনিং কেদক আনিং কাংছাম
 আপিন্দেং চুম্পত চিংথাংপিবা ।
 মেথাং তেনে পেন কাপ্ৰেক কেবানকে
 পাজিবপ' চতপ' থেবাক, ইংদাইহপ, নিংঅইজিন, নিংদ'ন' পেন
 কালিতে পুথা আনপাব ফাৰমান পি দ'লাং ?

কাচংদুক (প্রগতি)

তোমাব গুৰিতেই জনম লভি
 লতা হই বগাইছিলো তোমাব দেহাতে
 উৰ্দ্ধমুখী হই এপাত ছপাতকই
 ঠন ধৰিছিলো তোমাব বুকুৰ উমেৰে
 মিঠা বসন্তৰ পৰশ যেন পাই ।
 লহপহীয়া এই বাঢ়া গতি
 হঠাৎ তোমাব শেন চকুৰে দেখা পাই,
 বিজালা আমাব অতীত বৰ্ত্তমান
 প্রতিবিস্মিত হ'ল মনৰ দাপোণত
 সৰ্বহাবাৰ হাঁ তোমাব ভৱিষ্যতৰ
 সেইহে অজগবব ভাৱ মূৰ্ত্তি লই আক্ৰমণ কৰি

শক্তিহীনা কবি পেলালা অৱহ কবি
 দেখিলানে পৃথিৱী তুমি কাঁইটীয়া মনৰ ছবি
 সহিবনে কোনোবাই এনে ব্যভিচার ?
 শক্তি দিয়া শক্তি দিয়া মহাশক্তি দিয়া
 মূৰ তুলি হিংসাৰ শিকলি ছিঙি
 মুক্ত জোৱাৰ তুলিম আমি।

(কফ)

(অহ্বান)

তুমিনো কোন আই ?
 তুমি কৃষ্টিৰ চিৰ চেনেহীৰ
 পুৰাতে জন্মৰ প্ৰথম জীয়ৰী।
 পিতৃৰ পবনত মাতৃৰ পালনত
 প্ৰতিবৰ্ণা কৰিছা নিজকে আজি
 নৱ সুন্দৰী এক আধুনিকা বুলি
 কালৰ জখলাদি বগাই পোৱা
 ক্ষুদ্ৰতম জ্ঞানৰ উচ্চ স্তৰতেই
 পৰিসালা সৰ্ব্বস্ব কৃষ্টি সংস্কৃতি
 নহয় জানো ই তোমাৰ দুষ্কৃতি ?
 পাশ্চাত্যৰ নাঙঠ পোছাক বলীয়া হই
 দিলা অৰ্দ্ধ নগ্ন প্ৰকৃট পৰিচয়
 পবৰ আকৃষ্ট হৈ নহয় কদাপিও
 পিনি, বানিকক, জবাইক, খনজাৰি

বৈশিষ্ট্যক নেওচি পবৰ লুণ্ঠনকাৰী
 নোবোলে কেও মহাজ্ঞানী।
 পৈতৃক হাৰা মাতৃৰ মুখনি চাই
 বৈ আহে চকুত ছুৰাৰি চকুলো !
 আহা আহা সকলো আহা
 বক্ষা কৰো বক্ষা কৰো
 আমাৰ পৰিত্যক্ত কৃষ্টি সভ্যতা,
 আনৰ সৌদৰ্য্যতা বং-ৰূপ বিলাস
 বিনাশ ঘটাই পুঞ্জিম মাতৃক
 তাইৰ ভালপোৱা
 সুন্দৰ পোছাক পৰিধান কৰি।

সঙ্গী হয় গাথোন

লজ্জা, তুচ্ছ, কৰুণ বেদনা

নহলে কোৱা আছে কিনো ভাগ ?

কাপানুঃ

(১)

বাণাম কাছনছে ম'নিত ফাংন'ছন
 পু ম'নিত নিংজে আলাম
 জইলুত কে উনএ কাবজু নিংথি চতকে
 কানিংজে আবং জংছি নকবে।

(২)

আহক কাতেবেক বাতকক আহকহে
পিনচং বমল' নন আপির্থে
কেনাংনে আদিমছি পিছন মৃদং প্রাকছ' আছে
পিপথুপ লুন আজিব কেমে ।

(৩)

কাই আংদি আঅত কেথিপ আপ্রাকছ'
নাংতা হুম ছন নন
লাছ' আলং থিপ ছননন মৃদং
বিংপাংছুকজিন ক্রাংপ' আতেঅত ।

(৪)

বিচ' আহেমকে বিচ'ছি ইংনি
হাদাক আরে কাপ্রেক আংহইকে
নিংছুক নিংলাক আহত চেথাক ছন বাপ বাপ
বাত আতোম আলং পাতুম ছনছি নে ।

(৫)

ইংতন ইংথি চলং জংহেতা
দ'জই ইংনিলুন আবং
আলাম বেংছনদে চেক্রই ছন থেকতে
ছিনিং আংছংতা মানাজ আলাংদিম ।

(৬)

কাংতাং কাংতাংতে কাচিদান আবন
কাইকে কাংচাংছি হাই বস
কিমি আবাবিম আজিব চেদানকে
লুনজিবপ' আকাইছি কন ।

(৭)

নিহাং আবনিরাং নিচি আবনি চি
ছনছি আবনি কাইকেদাম বম
কাংতাং আদে আলং কাইকেবেমছন হপ
থিপথেং লাছ' কাপিনচং ।

(৮)

আবনি আতুবমুতে ইংছাম মুচতজি চিল্ল' আতুবছি
পুলে নিংজেতা থাং আলে আরে
নিংকেদ'ন' কাইতা জুত উন্‌এ
কেতকতাং আতেহাং লানে কেপ্পাংপ্পে ।

(৯)

পিন্দেং পিঠি পেন তুলদাং বাং বকম আহন
নিংকাংছাম কাইতা ইক উন্‌এ
খাংজিছি মাথা লামকুক আমান
তকছি চক চক চকচে চে ।

(১০)

কাংহন বামবেতছি পাংবেজি নিংহাং
নিম বকম খাই চিথে আফান
বস্তা চকচে দেত বনলা নে কামাথা আলাম
আথে আবদিকে নে আবজাংতাং ।

(১১)

খাই মেথাং আলংবি আলং চিকুবুবল' নে
চকচে নে আহন দ'আন
দিয়াথা নেফান চ'অতল' নাংকেং
পানুংকুক পেন চিকইজুইপ' নে ।

জংছি

নিং আবল' আবিবি জংছি পাপুপে মিৰ
 মেন আলে আৰে পাপু মে আমিৰ
 আলিৰ আৰেতে দাপ কাংথাং আমাং
 থেকজিমা আলাং ইংছকজিনজি কাই ?
 কামাথা কাইকে জংছি ইংব'বম
 দ'উনএ হাদাক আহক নাংতুবং
 আৰেদেত আদিম আহক নিংকেমাং
 কাই হালাদাব পাচ'বাই পিনাক
 থিহই হই পেনকে বেংহই হই নিংথে
 ম'নিত আফেৰফাৰ আনচত আকেমাং লাকে ।
 চ'বাই চ'বাই কাদ'কাৰে চ'বাই
 মেথাং আফানলে জংছি নাং মেথাং মাথাথে,
 কাচিংহন আবাপ' আকাংহন জংছি কাংহন চিনিনে
 মেৰকু চিপ্পাংজি নিংছক আলাংছ'
 চিপ্পাংপ্পে কাইআবজন মেথাং চিতেনে পেন
 দ'কক ছাংকককে চিপ্পাক্কাংচতকে ম'নিত কাইমানমে,
 জংছি আৰে নাংদে নাংতুব
 আৰে হালাদাক কেৰেংজি থাংনাত আকেমাং ।
 আবজু লংতা আবজু লংলে চংহই চিনিতা চিনিনে
 পিনপুব দেত ক'আন নিংকেদ'ন' আলাম
 মেৰকু লিক্ৰেন ক্ৰনছি পিবথে কাপাচাম
 লাহেপ' কাই কেজুত বেন আবনি কাংছাম
 পাতু নিংকেদ'ন জংছি দ'বেপ বাছ আনিং আবল'
 ইংনেক ইংনেক ছেতা কাংনেক ক্কাংক্লন' ।

কাপানুং

(বিমুখ)

(১)

ঈশ্বৰে পাঙে মানুহে ভাঙে
 কয় মানুহে বচন
 নোৱাৰে গ্ৰাহিব শুনোতাৰ খঙে
 কওঁতাই যদি বলিয়ান ।

(২)

সত্যক আঁতবাই অসত্যক বজ্জাই
 চলিছে পৃথিৱী জুৰি
 অদবকাৰী য'ত মিউজিক বজ্জাই
 ঢাকিছে গানৰ শাৰি ।

(৩)

বজ্জাব ঘৰত বজ্জাই বহিব
 অগ্ৰৰ পীড়া নাই
 তেওঁৰ শোকত সমভাগী হব
 প্ৰাণৰ লগত মই ।

(৪)

যুগৰ ছেওত বজোৱা তাল
 তুমিও বুটলি লোৱা
 লগত বজোৱা মৃদংখোল
 বাজিব স্তব্ধ হৃদয় কঁপুৱা ।

(৫)

গালি শপনি খায়ো যদি
বহে মাথো মৌন
নাকাটি কথা সমর্থন কৰে
স্বৰ্গত তেওঁৰহে স্থান।

(৬)

বলী দুৰ্বলীৰ মহাসমৰত
বলীৰ সদায় জয়
আধুনিক পুৰণি ছন্দৰ যুঁজত
কবিৰ জীৱন ক্ষয়।

(৭)

পূবতে উদয় পশ্চিমত অস্ত
পালিছে নিতে সূৰ্য্য
বীৰৰ জিভাত হয় পবাস্ত
সৃষ্টিৰ এই মহান কাৰ্য্য।

(৮)

চন্দ্ৰৰ পোহৰ সূৰ্য্যতকৈ শান্ত
কৰা এই দাবী বুখা
বেদনা ক্লিষ্ট নহয় অন্ত
মোৰ অনাৰ্য্যৰ লেঠা।

(৯)

পৰব ঠাচত বন্ধন পিঙ্কন
তৃপ্তিৰ লেখ নাই
বাখিব খুজিছো সাহিত্যিকৰ মান
লিখি হোৱা নোহোৱাই।

(১০)

আলিঙ্গন কৰি জীয়াব খুজিছো
কৃষ্টি জাতিৰ প্ৰাণ
তথাপিহে মিছা যিটো গুনিছো
মোৰ যে লঘু ওজন।

(১)

স্বদেশ স্বজাতিত হৈ কাঢ়িছো
মই অপৰাধী হৈ
ক্ষমিবা মোক চৰণ ধৰিছো
ঘূৰিছো বিমুখ হৈ।

জংছি

(যদি)

মন ফুলনিত যদি নুফুলে ফুল
অর্থহীন নাম তাৰ সৌৰভি কুসুম,
বঙীন নহয় যদি পুৰতিৰ সোপোন
পাৰেনে হব তাৰ জীৱন মধুৰ ?
যদি যায় কল্পনা শততে হেৰাই
নোৱাৰে থাকিব তাত দিঠকৰ আভা।
য'ত নাই মানৱৰ বাস্তৱ কল্পনা
জীৱন হব তাত তেনেই বুখা,
আধা মৰা আধা জীয়া এবুকু আশা
সেয়া মাথো মানৱৰ চঞ্চল কল্পনা।
মিছা মিছা সকলো মিছা
আপোনক যদি তুমি আপোন নেভাবা,
প্ৰিয়জনৰ মৰম যদি মৰম নুবুজা
চকুৰ লোতক হব দুখৰ নিজৰা।
আপোন পাহৰা হই নগড়ে জীৱন
ব্যস্ততা নিজক বাধি মানুহ নহয়,
যদি নাই ওঠত তোমাৰ একোতে ভাষা
নাই তাত জীয়াই থকাৰ একো অৱকাশ।
শুনিও নুশুনা কয় বুজিও নুবুজা
প্ৰকাশিছে কিমান তাৰ মনৰ বেদনা,
অশ্ৰুসিক্ত হই মাথো পৃথিৱীক তিয়াই
সেয়ে হব জীৱনৰ যেন শেষ সন্ধিয়াত।
গুপ্ত বেদনা যদি আছে প্ৰতিটো হিয়াত
হাঁহি হাঁহিও যেন হাঁহিয়েই নুলাই।

কেমাথা তাপ

আফি আফি নাংছন বম
ত'ৰাব একুংৱেত কাচিলেং আছনছি
বস্তা চ'ৰিবে থাংতা নাংপাতু আকাংহন আন
কেচ' তাপ আনচত নে
নাংকাংহন কাচংছক আবং
জুন'দাক লামফিক লামহ'।
নেকে বিবে দেতলে
নাং আবজে আবলন
চাছক দে দেতলে
নাংকাংতুং নিংকেদক বাজে।
আকামতা কপিমা ?
নিংকেহাং নিংমাথা কাৰে
নে ইনুত ত'ৰাব কাচিলেং আবং
কেথিতা থাং আথিক আৰে।
পিৰথে আথাক দ'নে
নিংবেংন' নিংছক নিংঅই
লাপেন মেককু কাবঅম।
অমনি আথাক লিঞ্জন ক্ৰন
লাছ' আমেককু আপুম আন
মেথাংছি নে চিৱেন বম
লাপেন চিক ছুত ছুত বম।

নে নিং কেঅই চিক চাবনাপ
 বাতুতা আবজু লংলে দেত তাহাই ।
 আবজু লংজি তাহাই চম আবং
 কাংহং হালাছ' কেথিতাং আকাবজং
 নে নিনিব্বেত আকাই আলং
 দ' কাংহন আনচত
 বন্তা নিংকেদক আবে
 নাং নেফান ইংতন তাপ নাংনে
 নেফেবে ইংবিং তাপতা নাংনে ।

কেমাথা তাপ (ভুল ধারণা)

পিছে পিছে আহিছিলো
 একে বাটৰ পথিক হৈ
 বিচৰা নাই কিন্তু
 তোমাৰ গুপ্ত মৰমবোৰ
 ভুগিলো মিছাকে মই
 তোমাৰ প্ৰেম নিবেদনৰ
 অপ্ৰিয়তা কঠুৱা কৰ্কশ ।
 মইতো বিচৰা নাই
 তোমাৰ সৌন্দৰ্য্য লালিমা,
 নিবেদন কৰা নাই
 তোমাৰ প্ৰেমৰ লালসা ।

প্ৰয়োজন বা কি ?
 কামনা বাসনা বিহীন
 মই এক বাটৰুৱা
 মৃত্যুৰ ঠিকনাও নাই ।

সংসাৰত আছে মোৰ

দুখ, শোক, বেজাৰ

আৰু তপত চকুলো ।

ছগালেদি বৈ পৰা

এই অশ্রু টোপালবোৰ

মই নিজেই মচো,

আৰু নিশকে কান্দো ।

মোৰ শোকৰ বিননি

হয়তো কোনেও নুশুনে ।

শুনে হয়তো যমপুৰীত

বৈ থকা সেই

মৃত্যুৰ বিভীষিকাই !

মোৰ ছদিনীয়া জীৱনত

আছে মাথো মৰম

কিন্তু ভাল পোৱা নাই ।

মিছাকে তুমি মোক

গালিও মিদিবা

শংকাও নকৰিবা ।

হাকৌ কৌ আকাংহন আচেত

ক্ৰংদংল' নিং ইংথিন আবপ' আবল' জুতউন্‌এ আকাংহন পুছি
বস্তা নাং চংহইছি তেনে থুদেতমা ?
ইছেং আলং নিংকেথে আৰে কাই আবজন আলং লামথে আৰে
হেল'রিং পেন বিপাজাপ হাংজিপুথত লাছ' আপিবথে
কাইদিংপি নাংচিপি এংল' নে আপব পাদাম এংল'
ইছিৰেত নাংকাংনেক পেন মেককু চিৰেনল' ।
আকাংতিংকুক আমাং কিবিলক কাই আবজন পাংলিমচকল'
চ'বাইবে নেমাং নে আলে আৰে রেছি মাথাং চতল'
নিংথেথে আমাং চ'বি মামাত কাই আবজন পাছিকছাক চতল'
ছাংতিমিলিপি আহাবচিচত আলংপিপতছি নে ক্ৰইদেতমা ?
নিংকেমাংকে চিক চাবনাপ আনচতল'
চিক জই জই নে কাই আবনিতা জুত উন্‌এ
ফাংন'বি দেই নে কাংহন আথিত দ'আন
দ'তাংল' তাংল' কাংহন আচেত হাকৌট ।

কাক'হে

বলন কেদ' আপিৰ্থে আলং পি আপত ল'নে
নেফানকে নিং আৰং আৰে
আলন নে থাংতা থেক লংলে
বলন কেথেক দাম লংজি আফান
আক্ৰংতিন আত'ৰাবতা লপথিপ
আবি কেতান আংছুছি
কেংকাম ইছিতা চিজব উন্‌এ
বলন কেলাং দামজি আফান
কেংকাম হিনিছি নাংচিকই থুৰং ।
আবাতাই বাতাইতা নাংচিংথেব ফুত ফুত বম
কেলে দাম আফুচং পেন
হা হিলিক আকাবনুক আবল' ।

হাকৌ কৌ আকঃহল আচেত

(অতীতৰ মৰম টুকুৰা)

হৃদয়ত গাঁঠিলো চিৰ মৰম মোৰ
পাহৰি পেলালি কিয় তই বাক ?
প্ৰাণত আশা নাই জীৱনতো ভাষা নাই
নিলগেদি বাউল দিম সংসাৰত ছনাই ।
জীৱন সমাপিলো সময় খেদিলো
অন্ধকাৰ স্বপ্ন খেদি জীৱন বুৰালো
সঁচাকৈয়ে সপোন মোৰ অলৌকে বচিলো ।
নিৰাশাৰ স্বপ্ন খেদি অশান্ত কৰিলো
মৰিচিকাৰ ছায়াত মই কিয় পতিয়ন গলো ?
মনৰ কল্পনা মাথো কান্দিছে ইনাই বিনাই,
নাৰৰ কান্দোন আৰু লেখ জোখ নাই ।
নকৰিবা চূৰ্ণ মোৰ মৰম সঁফুৰা
যি ব'ল অতীতৰ মৰম টুকুৰা ।

কাক'হে

(ভ্ৰমনিয়াহ)

সুন্দৰ পৃথিৱীত কিয়
মোৰ বাবে নিৰানন্দ
নেদেখিলো একোকে সুন্দৰ ।
সুন্দৰক দেখা মোৰ
প্ৰতিটো বাটত আছে
বিষাক্ত কাঁইটেবে ভবা ।
এখোজো নোৱাৰিলো যাব
সুন্দৰক চোৱাৰ
পিছুৱালো তুখোজহে মাথো ।
বাৰে বাৰে পিছলিছো
কৃতকাৰ্য্যতাৰ শিখৰৰ পৰা
গহ্বৰৰ বহু তললৈ ।

কেবাম

নাংথক হুপল' নে নাংফানছি
নেলং কেদ' আন্তা
নাংকেপি উন্‌এ আনকে
নেলং থাংতা আকাৰে
কাবক্লি আদ'বান আলং ইংনিলুন পেন
পেনাং আবদম আবদি অ'ল'
নাংলক আজইনে ।
বন্তা পিছি লংল'
নেবেংন'দাক জ্ঞানপাবতা নিংকেঅই ।
চিক্ল' আবনি ছাখি এনছি
কাচিচাকতাং আবং হেল'
নেমাং কেহাং কেবামজি ।
কাচিতং আমন্দিব আলং
নিব আহন আমুং বানবা
নাং ব্ৰাং নন
নাংছেং আম'নিত কেলংজি আফান ।

কেবাম

(দাবী)

সঁপিলো তোমাক মই
আছে যিটো মোৰ
নোৱাৰিলো দিব যিটো
নাই সি সিমূলি মোৰ ।
পূজাৰ বেদিতে বহি
আৰাধনা কৰো বহুত
এক মাত্ৰ তোমাক লই ।
তথাপিতো কিতো পালো
দুখৰ উপৰি শোক ।
জোন বেলি সাক্ষী কৰি
কৰে যি প্ৰতিশ্ৰুতি—
সেয়ে হব স্বপ্নৰ দাবী
মিলন মন্দিৰত জানো
পুষ্প সা-সন্তাৰ লই
তুমি আগ বাঢ়ি আহিবা
তোমাৰ প্ৰাণৰ মানুহ পাবলৈ ?

জ্বলাং

জইলুত উন কেজুত উনএ আজাকং পেন নে
 ম'নিত আনিং ম'নিত আকামাথা কাইকে ।
 কেচক কেপ্লেং আমাং পাহেমান উন
 ছিনিং লংলে পাজুইফুপ উন ।
 চিপাংছম চম আলিংতা নেলামছি চিথান চিংবাই
 ল'চাবলি আবহা আন্তা নে দাম বাবহাই ।
 স্কুল কলেজ চাবলি আতোমতা কাংহন নেফানপি
 চ'বাইবে নে ইলুত বাহা থেনাই আবাপী
 নে ইংছকউ পিথৈ আংবং কুংবিপী ।
 কেদ'থিপ নে এলংৱেত কালি
 থই ইংলং দ'নেবহা আলংতিন ।
 দাংলক বাত পেন বিচ'-বি'চপী
 ইংহন নেফান কেথে পেন কিদিং,
 দাংলক হেমছ' পেন হেমপী
 পুপে নেফান নাংলুতবি ।
 আৱে তাহাই নে কেথি
 নাহকতা লাছ' পিথৈ দাংথেপি
 আকাই আকাই বেংবমজি
 লংলক চেথে নে কেদিং
 আকাই আকাইতা নেফান চিকেম' ভবজি ।

জ্বলাং

(সুৰা)

মোৰ অসীম শক্তিতে গ্ৰাহ কৰো
 মানুহৰ ভাৱন। মানুহৰ অন্তৰ,
 বহুত সপোনৰ সন্ধান দিওঁ
 আকাশ পাতাল ভ্ৰমণ কৰাওঁ ।
 সমাবেশ হোৱা মাত্ৰকে মোকলৈ
 কৰে বহুতো আলোচনা বিলোচনা
 মেচ আৰু ছাত্ৰাবাসতো মই প্ৰবেশ কৰো ।
 স্কুল কলেজৰ ছাত্ৰও মোক মৰম কৰে
 মই সঁচাকৈয়ে এক ভাগ্যবতী
 এক লাশ্ৰময়ী পৃথিৱীৰ অপেশ্বৰী ।
 মোৰ বাসস্থান অকল এঠাইত নহয়
 পৰ্ব্বত ভেগাম সকলোতে মই বিৰাজমান ।
 প্ৰজাব পৰা আবন্ত কৰি ৰজা-ৰাণীও মৰম কৰে
 আৰু অতিকৈ মৰম কৰে মোক বহুতো ডাঙৰ আৰু নেতাই ।
 পঁজাব পৰা আবন্ত কৰি বিৰাট বিৰাট অট্টালিকাতো
 মোৰ প্ৰবেশ সমূলি নিষেধ নাই ।
 মোৰ মৃত্যু হয়তো নাই
 এই বিশাল পৃথিৱীৰ প্ৰান্ততো
 যুগে যুগে জীয়াই থাকিম
 মই যেন অমৃত জীৱন লাভ কৰিছো
 যুগে যুগে মোক স্মৰণ কৰিব পৃথিৱীৰ বুকুত ।

হাৰ্ভে কাথাৰব কবিতা

১৯৬০ চনত সোণাপুৰ মৌজাৰ নিজ ইহবা গাঁৱত ফেব্ৰুৱাৰীৰ ৮ তাৰিখে শ্ৰীহাৰ্ভে কাথাৰব জন্ম হয়। ১৯৭৭-৭৮ চনত কামৰূপ একাডেমীৰ পৰা প্ৰৱেশিকা পৰীক্ষাত উৰ্ত্তীৰ্ণ হয়। শ্ৰীকাথাৰ সম্প্ৰতি গুৱাহাটীৰ বি, বকরা মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ।

১৯৭৩ চনৰ স্কুল আলোচনী 'জিলিঙনি'ৰ যোগেদি "মই হ'ম" কবিতাৰে আত্ম প্ৰকাশ কৰা শ্ৰীকাথাৰ সম্প্ৰতি উদীয়মান কবি। 'মনজিৰ', 'অগ্ৰদূত', 'নতুন বাঁহী' আদিৰ জৰিয়তে কবি ৰূপে আত্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিব খোজা শ্ৰীকাথাৰে কাবৰি সাহিত্যৰ উপৰিও অসমীয়া সাহিত্যতো সুকীয়া আসন লাভ কৰিছে।

"পাণ্ডুলিপি"

নিংকান ফাব' ফাব'
নিং কেছ' পেন কাচেঅং আতুন
ফেবেৱান কাপিনচং,
ৰাইকাং আংবং কেদ' আকাই
নে নেবেং কাছ' আবংল'।
নে ইংথিন্ কেথে ছাংতি মিন্দাৰ আতেকে।
পেই! ছেংছুকৰি—

নাংজাং আমেক কিচিপ' আতুত

নিং কুইছ' কেক্ৰেন আলং

ইংথিন্ আৰি কে'এব্ পেন্

থেই কাংথুব আপাণ্ডুলিপি (বিপেনতক) তকল'।

আকে'এব আফামৰি আৰিন

তাকুন আতুব আমেই ইংনি বমল'।

মনিতথিন আজকৰান কাপাজুত আফান

লাতুম কাচে'দনজিছি কাব'ঈ'।

বন্তা পিনি ছেলক আতুমতা

কাপাৰিব আহি-ঈ' কাপাথি আফান

নিং ক্ৰেমছব্ আশ্লোগান পেন্

নে পাণ্ডুলিপি আলং আলিব হি'আংল'।

পাণ্ডুলিপি
(পাণ্ডুলিপি)

শতিকাজোৰা—

সন্তাসৰ সৃষ্টিত

আকৌ বিদ্রোহৰ ফুলিঙ্গ,

কাল চকৰিত জীৱন মোৰ

শক্তিশেলত আঘাত প্ৰাপ্ত

মই মৰুভূমিৰ সিংহ।

আই দুখ নকৰিবা,

তোমাৰ সন্তানৰ মৃত্যুৰ সন্ধিক্ষণত

মোৰ হৃদয়ৰ প্ৰতিটো স্পন্দনত

বুকুৰ তেজেৰে

জাতিগঢ়াৰ পাণ্ডুলিপি লিখিছোঁ ;

ৰঙা ফিতাৰ আঁৰত

এজাক শব্দেৰে বৰসভা পাতিছে।

সিহঁতে সন্ধিৰ প্ৰস্তাৱ লৈছে।

মানৱতাৰ স্বাধীনতা ধৰ্ম কৰাৰ !

কিন্তু—

অন্ধবোৰেও

থুব খৰ গতিৰে

বদাগি শ্লোগানেৰে

মোৰ পাণ্ডুলিপিত অঙ্কিত কৰিছে

প্ৰলয় কালৰ অশুৰক

সংহাৰ কৰাৰ।

“কাংতিং নন্ আনতা পাৰপেনাং”

কাংতিং নন্ আনতা পাৰপেনাং

আজ’ আফি কাতাবহাম

নন্ আনতা ইংআৰ্-এ’ লাং

লাপেন লাদাকছি—

আমেকৰি কেব’ আজক কেৰেং কাচেছং

আৰি কেকন মানছি জুত ককল’—

ইতুম্ জকরান কাচিংবি আছং।

কাংতিং মেমে আফি আকাই !

জ’দাক কাববি ফুৰকিম’ চেব-এংল’।

খেই কেৰেংজি আফান কেছুং

আহকপেত কাতেকেৰ আলং

নে দ’জইৱেৰ উন-এ’।

ইপেই আনিংথাক্ কাচেছং আতুম

আৰি কে-এৰ্-বু প্ৰপছি বেংবমলাং

কাচংছিপ আতুম্ আফান্ কাহেৱাত

কালিতে নন্ হেল আপবল’।

কাববি আৰি কাংছিপ পেন্ কেথে

হালাতুম্ আবহা কেপাৱাৰতা

মেথাং কেদ’ কেথাক লাপেন্

মেথাং আফু’থাক্ কেৰি

কেছুং ইতুম্,

নন্কে’ ইতুম্ আফান নাংনে

কেমে কাচেপাৰজান কেচংছিপ আতুম্ আল্লোগান

সে আংবং আলং কেপিপজি কাৰ্-জ’

কাববি আথেই আনিংতা

কাচংছিপ আফান কেপাথি আফান্

নন্ আনতা বেং এত্ ৱেৰ লাং।

কাংটিং নন্ আনতা গাৰগেলাং (নিশা এতিয়াও আঁতৰা নাই)

নিশা এতিয়া আঁতৰা নাই

নিশাচৰৰ আতাহ এতিয়াও হাস পোৱা নাই

আৰু তাতেই,

জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰাম

বক্তৃক্ষয়ী হৈ লুপ্ত হ'ল—

আমাৰ স্বাধীনতাৰ সন্ধিচক্ৰ।

এটা অন্ধকাৰময় ভৱিষ্যত।

য'ত আমাৰ ইতিহাস নিঃচিহ্ন হোৱাৰ উপক্ৰম

অস্তিত্বৰ য'ত নিৰাপত্তাৰ সংকট,

বাস্তৱৰ এই নিষ্ঠুৰ প্ৰস্তাৱ

আমি কেতিয়াও শান্ত নহওঁ।

সেয়েহে—

আইব বুকুত এতিয়াও সংগ্ৰামী সকলে

বক্তবে বক্তাক্ত হৈ জীয়াই আছে,

লুণ্ঠন আৰু চক্ৰান্তৰ বিৰুদ্ধে সংঘৰ্ষ কৰাৰ

হয়তো এইটোৱে সময়।

জাতিৰ তেজ গুহি বৰ্দ্ধিত কৰা

“সিহঁতৰ” মজবুত ঘাঁটি নিঃচিহ্ন কৰাই

স্ব-নিৰপত্তা আৰু আত্মনিয়ন্ত্ৰণৰ অধিকাৰ বিচৰা

সংগ্ৰামী আমি,

আমাৰেই এয়া বক্তৃক্ষয়ী সংগ্ৰাম।

মালাগে আমাক এতিয়া

মুখাপিকা শোষকৰ গণতন্ত্ৰৰ শ্লোগান,

আগ্ৰেগিবিৰ—

গহ্বৰলৈ ঠেলি দিয়া

আজি জনগণৰ মনত জাগৃত,

শোষণযন্ত্ৰৰ মৰিমূৰ কৰাৰ।

“কাৰবি আৰেকিমি ৰিছ”

কাংচিৰ কালাং ইত পেন

নেপক্ কেক্ৰোৱাং আজক্

নে মেক্ প্ৰাংদক্ ল'।

কাইদিংপী নামপি আংবং কু? কেতাক্

নে কাৰবি আৰু আছাৰ

নিং কেজাংজে নিং কেছ' পেনছি বেংবম্।

লা নে ইংলং আলংছি

মনিত পুকে চেপুজি আফান্

কাচেছংজি ছামফি আকিমি নাং ক্লাংজি।

তিপিং আলং পেন পেই আৰোপি পাংকমছি'

খেই কাপাৰিৰ কামথা আবাংফু' আফান্,

মেথাং আদেত কাচেছং আহত্

নে ৰি নেবেপি পেন কেথিপ আৰিছিম্ অদনুছি

খেই আংবং লাচাৰৰ' আজক্

পিনি নে ৰিত আনতা কেদং পাতেপ এত্‌ল'

লাপেন কালিতে পেনাপকে লাভুম্ চাব্‌লি আফানুছি বব্‌-ঈ'প'

মেথাং আলংলে আথাকুছি কালিতে

লাভুম্ নেকান্ নেপেজুত্‌প'।

ছিতা নেতা—মেথাং আথেই কেৰেংজি আফান্

কাচেছং আফান্ ছেমেদেং তাংল'।

নে কাৰ্‌-ঈ',

নাংতুম্ নিং আক্লং কাচেদন্।

লাভুম্‌তা ইতুম্ আফান্ পাচিনিনে পিনপেন্‌কে

কাচৰৰ আমে-আদে পেকাৰ্‌ থেকলে।

লাহোল' নে মাহাং কেথে,

নে নিং কাংছাম পেন থেবমল'

আথে নাংতুম্ হেল' কেজক্ কাৰ্‌-ঈ'

কাৰবি আৰেকিমি ৰিছ'।

কাৰবি আৱেক্ষিকি বিছ

(নতুন কাৰবি পুৰুষ)

ক্ষুধাত জঞ্জলিত
হিয়া মোৰ অন্তৰ্দাহী বেদনাত,
মোৰ চেতনা জাগিল.....
আজীবন ভক্ষকৰ মাটিত কোৰ মাৰি-মাৰি
প্ৰতিহিংসাত জ্বলি থকা
বক্তাক্ত হৃদয়ৰ
সংশপ্তক মই এক কাৰবি পৌঢ়।
এইখন মোৰ পাহাৰতে
মানুহ জাতিৰ স্বীকৃতি সংঘৰ্ষৰে
মোৰ মস্তিষ্কত—নতুন ফুলিঙ্গ নতুন সূৰ্য্যৰ।
মোৰ স্পৰ্দ্ধা,
শ্মশানত প্ৰোথিত আইৰ অস্থি নিৰ্গত কৰি
বিজাতীয়ক বিধ্বংসৰ মানসেৰে
স্বদেশ-স্বজাতি বক্ষার্থে জী থকা
মোৰ তেজস্বী শব্দৰ হাতিয়াবত গঢ়া
আইৰ কবিতাৰ মাংসপেশীত
ব্যস্ত মই—মুক্তিৰ লালসাত
শোষণগোষ্ঠীৰ শ্ৰেণী সংঘৰ্ষত

আজি মোৰ জুমতলী লুপ্তিত হ'ল
আক হয়তো কাইলৈ ইহঁতেই নেতৃত্ব দিব
শতাব্দী জুৰি মোৰ ভেটিত মোকে
চিতা জুইত নিচিহ্ন কৰিব!
কিন্তু ময়ো শোষণ শ্ৰেণীৰ স্বার্থৰ বিপৰীতে
লক্ষ্য মোৰ জাতীয় স্বার্থত অস্ত্ৰ গঢ়াব।
সেয়ে সিহঁতে—
আমাৰ অজ্ঞতাৰ সুযোগত
বিদ্বেষৰ জুই জ্বলাব নোৱাৰে।
মই বিচাৰোঁ, তোমালোকৰ বক্তৰ দৃঢ় প্ৰস্তাৱ
তাতেই মোৰ গোৰ—মই শান্তিৰেই চকু মুদিম
তোমালোকেই মুক্তিকামী নতুন কাৰবি পুৰুষ ॥

কাচাৰৰ আফান্ কাচিছিক

হালাছ আৰনি

চেতাই আলাং ইছামৰেত কাৰ্-কক !

মাতছি পুজি খেই আবুন কেথু

আছাপৰ্ আনকে আৰেদেতল' পু ?

নে কেং লাছনছি কাচিছিক.....

হুততাং আবিৰি পিনি

মাতছি কেপন্ কাচংছ ?

ইংই' থকথাৰ কাচেপাছুক আনো

ইবিত আথাক বাপ চিংজক্ এংল' ।

কেছুক অ'ছ' ইলি,

ইতুম্ আহেম খেংনছি

দৰবাৰ কাপাজুত পু কাচংথুই ।

পিনি মে কাৰতাংল'.

কাৰতাংল নে নিং আৰল'

ছাবমেন, লংকি, ছাংমিৰ, কাদম আতুম্ আনিংতা

পিনি লাছ' আমে আদে খুব তাংল ।

লাছ' আমে কাই কাৰ্-ই' আমে,

ছেমে চেংতাং আংম,

লা খেই কিকিম আমে, ছতুৰ কাপাৰিব আমে !

.....জিৰল' আপৰ কাংৰেং হিজাই আছব,

লাতুম্ ননুকে—

মেধাং আফান্ লকছি কাৰ-ই' ।

লাছি নেতুম্ কাচিছিক কাচাৰৰ' কাছেং আফান্

পিনি মে থুবতাংল'

থুবতাংল নে নিং আৰল' ।

কাচাৰৰ আফান্ কাচিছিক

(প্রস্তুতি সংগ্রামৰ)

সৌ সিদিনাই

এজাক বৰষুণ হ'ল,

জাতিৰ পক্ষিলতা হেনো কিছু নোহোৱা হ'ল !

মোৰ খোজবোৰ এইদৰেই গতি কৰে.....

অতীতৰ সীমাবেখা আজি কোনে কাঢ়ি নিয়ে ?

হাড়ভঙা পৰিশ্রমৰ অন্তত,

আমাৰেই পথাৰত দূৰবি গজিল ।

দুখীয়া কৃষক আমি

আমাৰেই ফটাপাতত দৰবাৰ চলিছে ভঙাগঢ়াৰ

ভূৱা ভঙামি দেশ প্ৰেমিকৰ ।

আজি জুই জ্বলিছে—

জ্বলিছে মোৰ বুকুত,

ছাবমেন, লংকি, ছাংমিৰ, কাদমহঁতৰ

বুকুতো আজি জুই জ্বলিছে ।

এই জুই নহয় কিন্তু কামনা যৌৱনৰ

এই জুই প্ৰতিজ্ঞাৱদ্ধতাৰ,

এই জুই জাতিৰ ভগ্নহৃদয় গঢ়াৰ,

এই জুই শত্ৰুশক্তিৰ শিকলি ভঙাৰ ।

.....মাজনিশা 'হোৱা' দিয়া সেইজাক শিয়াল

সিহঁত এতিয়া—

নিজস্বার্থ পূৰণত ব্যস্ত ।

সেয়ে আমি প্ৰস্তুত—সংগ্ৰামৰ বাবে ॥

আজি জ্বলিছে, জ্বলিছে মোৰ বুকুত.....

নেতা থিথে লাং

পেই,

কাইদিংপী কানিংবি আংবং

কাচংছিপ আতুম্ পেন কাচেনেক

ই' অক্ কাচেকমবে

নে ইনুত কাচিপাছুক আবাং ।

নাংনিং আব' কে-অং আজক্

চংছিপ আতুম্ কাতিহব আংবিং

ছাবলুং আনতা বংহ' জিবএংল ।

হালাকে,

তরাবপি আংবং কেহাই আলুনজিব

কেলুন কাতিহব পন ।

নে চিনি, লাছনছি—

পেই, নাংহ'অব কেমে আনিংথাক

আছেব আমু কাইচকছি

ইতুম্ (?) দ'আন আতিপিত (??)

কাচংব' "এপিতাফ" তকল' ।

অ পেই,

নাং আবরাক আথাক কেথে কেদিং

নেতা থিথে লাং ।

লাছি আপব কেচম আহুত

নেবাং আবপুম পেন

পিৰথে কেবেং ছনজি আফান্

ছেমে দেং তাংল' ।

নেতা থিথে লাং

(মইতো মবি যোরা নাই)

আই, জীৱনৰ গভীৰ ভূমনিয়াহবোৰৰ মাজত

শোষক নিৰ্যাতনত

হতাশাচ্ছন্ন শ্রমজীৱী মই ।

তোমাৰ বিশাল বুকুত

বিদেশী জনসমুদ্ৰৰ উদ্ভাস্ত ঢৌ'ত

ঘৰৰ ভেটিত তিতা লাও গজিল ।

সোৱা—

ৰাজপথত সিহঁতৰেই জঘন্য জয়যাত্ৰাৰ গান !

মই জানো, এনেকৈয়ে সিহঁতে—

আই, তোমাৰ পলস বুকুৰ সোণগুটিবোৰ

জুই জ্বলাই দি

আমাৰ (?) প্ৰত্যেকৰে সমাধিত (??)

কলঙ্কৰ "এপিতাফ" লিখিব !

হে আই,

তোমাৰ কোলাতে লালিতা পালিতা মই

মইতো মবি যোৱা নাই ।

সেয়ে সময়ৰ কৰাল গ্ৰাসত

সাৰ কংকাল দেহেৰেই

সংকল্প গ্ৰহণ কৰিছোঁ—কটা ঘাঁৰ বিচাৰ লোৱাৰ ।

নেলে ছেলকজক্ ছেতা

নেলে ছেলকজক্ ছেগ, আলাংলিতুম্—

ইংছামজিন পেন্ চেদানবম ল'

লংলে কেচ' আমনিত আংহ' কি-ইক্

নকজিব্ পেন্ কেথু।

আনাৰল' ছামফি কেখৰ আবনি

আৰেপি চিংক্জেং কেৰেম কেদাম আলাংলিতুম্।

লাপেন আলাংলিতুম্—

ছেৰ কাথি কেপ্পাংতিব্ চিকিপ ইছি আলংলে আফান্

আতেহাং আং-ঈ' লংলে আথাক পেল্ল'ছি,

আনিংকান নিংকানতা

নাংঅই পেনছি ফুৰকিম' তুক্কাং

ছুকদেপিন পেন ছেৰ আছুক কেছম লংজি আফান্।

লাছনছি দামবম ল'

আলাংলিতুম্ কেছুং আবনি.....

ফুৰকিম' কাৰলু কেজুত উন-এ' আলুন।

মানতুনে আলাংলিতুম্ এ'কাং ল'

কাচেদান আমে আক্ৰি

কেবেংজি কাৰ্জ' থেকতিক আদিম

নেলে ছেলকজক্ ছেতা

(যদিও মই অন্ধ)

যদিও মই অন্ধ, সিহঁতে—

নৌবৰে সংগ্রাম কৰিছে,

মাটি খোৱা মানুহৰ কজলা মুখ

অনিৰ্বাণ অস্ত্ৰৰ দ্বাৰা আঘাত কৰাৰ।

দিনৰ কাংক্ষিত ব'দত

হাড়ভঙা কঠোৰ পৰিশ্ৰম সিহঁতৰ।

আৰু সিহঁতে—

সোণালী শস্ত্ৰভৰা এমুঠি মাটি ডোখৰৰ বাবেই

কপালৰ ঘাম মাটিত পেলাই

বছৰৰ পিছত বছৰ

নাঙলেৰে ইতিহাস বচি যায়,

ক্লান্তিহীন সোণৰ চেকুৰা বুটলিবলৈ।

এনেকৈয়ে পাৰ হয়

সিহঁতৰ দুখৰ দিনৰ।

ইতিহাসৰ উচুপনি অজ্ঞেয় গান।

কেতিয়াবা সিহঁতে কই যায়

সংগ্রামৰ জুইৰ আগুনি

য'ত জীয়াই থকাৰ দুৰ্বাৰ বাসনা।

ইতুম্ আফান্ কেজক্ নাংজি

পিনি ইতুম্ আফান্ কেজক্ নাংজি—
 জক্ নাংজি মেথাং আফান্ ।
 নিংকান-নিংকান থেমে'তা কেহাং
 ছুৰি আব্'মু আৰি কেবেং আফাব্'মান
 আলাংতুম্,
 ফু'ছাব আব্'জান কুমলীন কেথিপ্ আফান্
 নে আনপাব দ'বুই উন-এ' ল' ।
 আৰি কেব'তাং আলংলে কে-এব্, আংনিম্
 শ্বহীদ আফু'থাক্ মিব আলেক পা-ঈ' ছি
 ছংজা আতুম্ আলাম কানিংজে ।
 আবজু ছেলেত মেমে ল'—
 ইতুম্ আফান্ নাংজি ।
 লাছ' আপিবথে আলুন আলং নে মেথাং
 হি-ঈ' কাচবেবছি কিথি নাংজি (?)
 লাছ' আপব আহুত্-হুত্ নিং আব্'জান আলং
 ইলি কাচাবদাক—ইতুম্ ইমেক জাংথেকথে ।
 ছিতা বেংবেবজি
 কাচেছং আৰি কে-এব্ আছামফি ।
 ইতুম্ জক্চত আনতামে—

খেই আফান্ কেজক্ নাংজি
 তেম আলং ইমেক্‌বিতা
 ক্রেং-এত্ তিতি ।
 ইতুম্ ইংছামৰি কাচেথান—
 “নন্ আজ' ক'আন ?”

মেথাং চাবিথেক পেই অছ'মাব আতুম্
 নাহকতা মেকপ্ৰাং এত্ ল' ।
 মে-আদে কিলিব আংবং
 “কাংতিং” কাপেজুত ।
 পিনি ইতুম্ আফান্ কেজক্ নাংজি,
 কেজক্ নাংজি খেই আংথুন আফান্ ।

ইতুম আফান কেজক নাংজি

(আমাক মুক্তি লাগে)

আজি আমাক মুক্তি লাগে—

মুক্তি লাগে নিজ সত্ত্বাক,

যুগে-যুগে ক্ষমতাৰ লোভত

হেজাৰ নব-নাবীৰ বক্তৰ বিনিময়ত

সিহঁতে—

আজুককাৰ টকাৰ পাকত প্ৰতিমা গঢ়াব

আমাৰ আক সহ্য নহয় ;

বক্তাক্ত বঙামাটিৰ কেঁচা গোকত

শ্বহীদবেদিতে মূৰ দোৱাই মাল্যদান কৰি

বেহুচিয়াবী ববনেতাৰ অনর্থক ভাষণত

ক্ৰান্তিযুক্ত আজি আমি—আমাক মুক্তি লাগে ।

এইখন পৃথিৱীৰ সজাতে আমাৰ সত্ত্বা

দানৱীয় ছুষ্ট দমনত নিঃশেষ হ'ব বিচাৰে ?

সেয়ে প্ৰহৰে-প্ৰহৰে মনৰ দাপোণত

আমি যন্ত্ৰণাক্লিষ্ট—আমাৰ যে টোপনি নাহে !

তথাপিহে জীয়াই বাথিছোঁ,

বক্তৰ সংগ্ৰামী তেজাল সূৰ্য্যক

মাথোঁ আজি আমাক মুক্তি লাগে—

মুক্তি লাগে জাতিৰ সত্ত্বাক ॥

কাল ধুমুহাত আমাৰ চকুলো—চকুতে শুকাই

আমাৰেই নিঃশব্দ সংলাপ—“এতিয়া কিমান বাতি ?”

অগ্নিৰ লেলিহানৰ মাজত

“অন্ধযুগ” বিলুপ্তি ঘটোৱাৰ ।

আজি আমাক মুক্তি লাগে—

মুক্তি লাগে জাতিৰ সত্ত্বাক ॥

গেইছি কানিংজে

ছিং ক্ৰেং আপৰ কেচুম আহত

নে মেক প্ৰাং ল'তে

থেআং প্ৰিনপ্ৰানলান আহন্থমেলান আংবাং

কাই আলাম নে চিনিনে ।

ফুবকিম' আবংক্ৰম আবং

নন পুতা দ'লাং ।

লাছি পেই আফান্ নিং দ'এ ।

পেই কামিংজে—

জিৰ্ন' আপৰকে “চম”ছি কেকান কান ।

লাছি কালিতে কপিলিতা

পিনি আনতা নিংছুক কানিংবি

চেতাই আলংতা দ'

আপৰ হি'-ঈ আৰিচিমুন আবত ।

নে চেতে নেনে, কাইতা

বস্তা নে ফেৰেছুক,

মানতুনে আবত হেইভুই বেং-এং ল'তে ?

আহত প্ৰেক তাংল' ।

অ কামক্ৰেম চেপাছুক আবাং

কাংতিং আ-উম্ আলং নাংছ' থি-ঈ'

নন্ আনতা মেক প্ৰাংপ্ৰেলাং ।

লাফান পাবেবে লংবি নন ।

ইকাই আলাম নাং পিছি কামাথা ?

আৰনি কেমে নাং ক্ৰাং বিং বিং তাংল'

লাছি পেই কানিংজে, হন্থমেলান আংবাং তা

ছামফি আতুব, খেলানদং তাংল' ।

পেইছি কানিংজে (আয়ে কৈছিল)

শীত কালৰ
হাঁড় কঁপোৱা জাবত
মই যেতিয়া সাৰ পাওঁ...
পুৱতি নিশাৰ
ডাঠ কুঁৱলীৰ মাজত
জীৱনৰ অস্তিত্ব মই গমকে নেপাওঁ...
ইতিহাসৰ কৃষ্ণচূড়া জোপা
আজিও আছে,
সেয়ে আইলৈ মোৰ মনত পৰে
আয়ে কৈছিল—

মৰ ঔঁউসী “বমে” হেনো নৃত্য কৰে,
সেয়ে হয়তো কপিলিয়ে
আজিও বিষাদেৰে কান্দে।

চোতালতো আছে
সময়ৰ দৈত্যটোৰ আঁচোৰ
মই নেপাহৰো কাহানিও নেপাহৰো
কিন্তু মই ভয় কৰোঁ—

যদি আঁচোৰবোৰ জীৱন্ত হৈ উঠে...

...সময় পৰিবৰ্তন হ'ল

হে'ৰা বথুৱা কা'ই

কালবাত্ৰিৰ পিঞ্জৰাটোত

তোমাৰ শিশুটি এতিয়াও শুই আছে

তাক আৰু শুবলৈ নিদিবা।

সুদিনৰ ফেঁহুজালি

আখিৰ এতিয়া

সেয়ে আয়ে কৈছিল—

কুঁৱলীৰ মাজেৰে এতিয়া

বেলিটো সুন্দৰকৈ দেখাইছে।

নেতুম্ কাচিছিক

কাংচিব কালাংইত্ ছলাংদ' আংবং
ইছি আমেথেংতম কাচেপাৰজান
লাতা কাচেছং কাচাৰৰ আফান্ অ-এ' ।
আলং চিথে কেৰাং আলিং
আংতাং ছদেৰ আহনছি
কাপাচিনি আলামথে পাবজুৰেব ।
আংথিন কাংতাং চেবেবছি
আলাং মাথাবেব
কাচংছিপ আহেমতুন কেপাৰিব আফান্ ।
নক কাচেব আৰকি আলং
মনিত আংদত কেৰিব
আলাং লাং উন-এ পিক্ ল' ।
ইছি আৰি কে-এব্ আনিংকইছ' কাতাবহাম—
মে চিংদাত আতুৰ পেন্
হি'-ঈ আদ'হই পেৰিব্ নাং ।
ছিতা, লা থিথে, বনতা তিপিত আনছিদ' ।
থিথে, চেছংৰেকজি ।
হালা কাব-ঈ,
ইতুম্ কাচিছিক—

আপব কেলং আহিত্
মনিত আজ্জাকং কাচেপাংকম ।

নেতুম্ কাচিছিক

(সময়ৰ প্ৰতীক্ষা)

এদল ক্ষুধাতুৰ জনতাৰ মাজত
এটা উদ্ধাপিণ্ডৰ আবিৰ্ভাৱ
সিও বিদ্ৰোহ বিপ্লৱ কৰিবলৈ এৰা নাই ।
দুঃসহ যন্ত্ৰণাই—

উত্তপ্ত ঘোষণা নাই

তাৰ প্ৰতিটো নিশ্বাসত ।

অদম্য সাহসেৰে সি ভাবি আছে
শোষণকাৰীৰ এটা দুৰ্ভেদ্য দুৰ্গ ধ্বংস কৰাৰ ।
বন্দুকৰ গুৰু গুৰু
আক তৰোৱালৰ বন্বননিত
মানৱতাৰ গণতন্ত্ৰ খৰ্ব কৰা
তাৰ বব অসহ লাগিছে ।
এটা প্ৰাচীন বক্তাক্ত হৃদপিণ্ডৰ আৰ্তনাদত
অগ্নিবহিৰে কামনা তাৰ
দুৰ্বৃত্তৰ বৃত্ত ভঙাৰ ।
তথাপি—

মৃত্যু কিন্তু নহয় তাৰ মৃত্যুশয্যাত !
কৰিব সংগ্ৰাম সি জীৱনৰ অন্তিম ক্ষণলৈ !!
সি বিচাৰিছে মাথোন,
আমাৰ প্ৰস্তুতি—

সময়ৰ বিচাৰৰ কাঠগড়াত
প্ৰস্তুৰ যুগৰ জনশক্তিৰ ঐক্যত ।

“কাচিছক”

বাই, প’আন কিছং !
কেতং থেজং বেন আবেপি পাছকনিপ’,
বি কাংছিপ পেন কাতেংথেং আফি কেদ’চম
নেৰি কে-এব্ আথেবৰ ।
ননপুতা, ছেতা নে’অক ছলুক লাং ।

মেক্‌বি,
মাতছি পুজি, আদাপ আব-এ আছন ?
মাতছি পুজি “মুকুতা” কেব্‌লাব আছন ?

আপৰ আতেংবি আলং আকাই আবজন
ক’মাত কাচেনেকছি কাথেবাক ?
মানে অ’ছ’বাবপি ইংজিব আফান্ কাচেনেক
পেন লাভা—
নে ইংদেন মানে কাচিছকমেক আতুম্ কেদাম
নে চিনিনে,

জংছি আপৰ আল’ কাচ’ছামান
আকাংতিং নাংলে ল’তে ?
জংছি চিক্লি’ থেপি কাহিজুক আছত্ ফি-ফু
আমই আববুং চিং ক্লক্ ল’তে ?
কিথিছি কেদ ছেতা কাফেৰে আৰে ।
ইলিতা বেংৰেক নাংজি ।

হক পেন কিথি পালাংবুংতাং আমনিত আৰি পেন
থেই কাপাবেং আহবমু বেন কাম পেমানজি
মেনা কেজক্ কাই ইছি কেহাই আলামা ।

জিপী’ ছেংঅইবি,
কাংহন আবাপি আতুম্ আন’কেক পেন
কেজক্ উন-এ আৰি বতছি
কেফ’তাং নেপি নাংৰি আকেংতবী আলং
হামক্লি কিমি আতুব্ বিকাজি ।

কাচিছক (প্ৰস্ততি)

আঃ—কি যে যন্ত্ৰণা !
চেপা খুন্দাত যেন হাড় চুৰমাৰ হ’ব,
শোষণৰ সৈতে যুঁজা অৱশিষ্ট
মোৰ ভেজ কেইটোপাল মান ।
এতিয়াও কিন্তু মই ভীষণ উত্তপ্ত ॥
চকুপানী,

কোনে কয়, পুৱতি নিশাৰ নিয়বৰ টোপালৰ দৰে ?
কোনে কয়, মুকুতাৰ চেকুৰাৰ দৰে ?

কালচক্ৰত আজিৰন
কাৰ নিৰ্মম লাঞ্ছনা ?
কাৰ লুণ্ঠনত আমাৰ ভনীৰ দেহত পাশৰিক অত্যাচাৰ ?
এ’য়া মোৰ কায়েদি কি যড়যন্ত্ৰৰ যাত্ৰা ?
ক’ব নোৱাৰো !!

কিন্তু—অহবহভাৱে জীয়াই থকাৰ সংগ্ৰামৰ
বুৰঞ্জী আজিৰতো নহয় ?

মোৰ ভয় লাগে,

যদি কালগৰ্ভত অভিশপ্ত একাৰ নামি আহে ?
যদি গুপ্ত সন্ত্ৰাসত হালি পৰে সাতামপুৰুষীয়া ৰাজহাড় ?

মৃত্যু অনিবার্য হ'লেও ভয় নাই
 আমি জীয়াই থাকিবই লাগিব ।
 শহীদ মানৱৰ ডোঙা বন্ধা বক্তাজোৱাবক,
 জাতি বন্ধাৰ সম্বল হিচাপে কাৰ্য্যত গঢ়ি তুলিম
 স্বাধীনতাৰ চিৰ বিপ্লৱৰ নিচান ।
 বন্ধু দুঃখ নকৰিবা—

মৰমীহঁতৰ কাঁচিৰ চোকত পৰাধীনতাৰ বাঘজৰী কাটি
 আক্ৰান্ত স্বদেশৰ মাটিত
 আমাৰ প্ৰস্তুতিৰ অভিযানেৰে
 আঁকিম নতুন সূৰ্য্যৰ পোহৰ ॥

মোলান ইংতিৰ কবিতা

অৰেকিনি, কাৰবি, মন্জিব, লামেত এহাং আদিৰ জৰিয়তে
 কবিকপে আত্মপ্ৰকাশ কৰা শ্ৰীমোলান ইংতিৰ জন্ম ১৯৫৬ চনত
 দৰং জিলাৰ বিহলী মৌজাৰ অন্তৰ্গত বিহুমাৰী লাংপ্ৰাত গাঁৱত ।
 শ্ৰীইংতীয়ে পূব বিহালীৰ পৰা প্ৰবেশিকা পাছ কৰি বিশ্বনাথ চাৰি
 আলি মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ে আৰু পিছত ডিফু চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ
 পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে ।

বৰ্তমান শ্ৰীইংতি জিলা পৰিষদৰ কৰ্মচাৰী । কৰ্মচাৰী জীৱনৰ
 ব্যস্ততাৰ মাজতো লিখা-পঢ়াত বিশেষভাৱে মনোযোগ দিয়া শ্ৰীইংতি
 যোৱা ৪৯ তম অসম সাহিত্য সভাৰ অধিবেশনৰ কবি সন্মিলনলৈ
 আমন্ত্ৰিত হৈছিল ।

আংতাং

তিছ' বংরাং আতেমন
 নেজাপরিব তি-তি নেবাং আব্জন।
 কাংছামজেত আতেমন আংছুং
 নানে ইংলং আকেংতিব
 জুত দাম কক্ তি-তি !
 দাকলে ছ'ত বেচ'
 বিছকইদা, বেংবংহম
 বিখা কাংবুৱা, ৱাইছং
 বংফাবপী বংবে,
 লাপেন থং নকবে
 আলাম্ম' আবমুং নাংলে ছন আস্তা
 পিৰ্থে আংন' নে চেথান ছনজি
 লাহাই আলাম্ম।

আংতাং

(প্রতিধ্বনি)

ফেঁহ্জালিত
 ক'ববাত সুউচ্চ পাহাবব উপত্যকাত
 থেকা খাই খাই শেষ হোৱা
 হীম শীতল বতাহজাক
 মোৰ গাৰ ওপৰেদি পাৰ হৈছিল—
 হেকৰা অতীতৰ শৌৰ্য-বীৰ্য,
 লোক গাথা
 শীতল বতাহজাকৰ স'তে
 মিশ্ৰিত হৈ আহিলে
 পুৱাৰ সূৰ্য্যৰ কিৰণে
 প্রজ্জ্বলিত কৰিব—পুনৰ।

আনেবল' ছাফি আতুৰ আছন

ক্লিন আজ' কাংতিং

ফেৰে মে-মে

নে কামাথা আনেবল' ছাফি আতুৰ আছন কাংথিব

ক্লিন আজ' কাংতিং

ফেৰে মে-মে

নে কামাথা আনেবল' ছাফি আতুৰ আছন কাথেআং

লাদাক থেআংদাং

কেদাম আলিং দামরাং

কেলাং আলিং লাংরাং

রতেক-র'ছ' থেংপী থেংফাং, মুনিত-মুনব

ছেং আবং ফ' ।

নে কামাথা আনেবল' ছাফি আতুৰ আছন কাথেআং

দাকহেল' রতেক র'ছ' পিজ' প্লিপ্লি মুনিত মুনব আচিথে

লাহেল' মেকবুৰ তিন চেবক তক নাংকক

আদাপ ছাফি আতুৰ কাংথুম ছন নাংজি ।

আনেবল' ছাফি আতুৰ আছন

(দিনৰ সূৰ্য্যটোৰ দৰে)

নিশাৰ অন্ধকাৰে

পৃথিবীখনক ভয়াবহ কৰি তোলে ।

মোৰ কামনা, দিনৰ সূৰ্য্যটোৰ দৰে সত্য

যি ফালে যাওঁ

যি ফালে চাওঁ

সত্য-সুন্দৰ তোমাকে পাওঁ

আমি তোমাতে বিলীন হওঁ ।

মোৰ কামনা, দিনৰ সূৰ্য্যটোৰ দৰে উজ্জল

সেই আলোকত আমি উদ্ভাৱল হওঁ

প্ৰকৃতি ইয়াতেই যেন জাতিষ্কাৰ হয় ।

নিশাৰ অন্ধকাৰে

পৃথিবীখনক ভয়াবহ কৰি তোলে

তথাপি নিশাৰ প্ৰহৰে প্ৰহৰে আমি জাগো

নতুন সূৰ্য্যক আদৰিবলৈ ।

গিৰ্থে আৰণ

কেকাবং কাই আমেলুব
আপৰ আতেমন কেজাপ
অ'ল'ত' কাই আংকৰ কাচিল'
আপৰ আন'বে কেতক
ইংথিৰ এং আবুং আবজন
আপৰ আমিনিং কেৰাপ
কেফানবং কাই আলংপাক
আপৰ আচেপান কাংহ
লি চি-ৰি-ক চিৰিক্ কাই লাং চিথিং আবই
আপৰ 'কেবই' আংঅন পেন কেতেং
কেতকতে আফাবচাপ কাই আফুবকিম'
তকতে দেত ছি মান প' ।

গিৰ্থে আৰণ

(নৈসৰ্গিক)

প্রজ্জলিত জীৱন-বন্তি
কাল-ধুমুহাই নিৰ্বাপিত কৰিব
আলফুলীয়া জীৱন ধাৰা
কাল-আন্ধাবে আৱৰিব
পবিত্ৰ শান্তিৰ আনয়
কাল-এলান্ধুই আৱৰিব
কুলু-কুলুকৈ বোৱা জীৱন-জুৰি
কাল 'দুখৰ' চপৰাবে ভেঁটব
স্বচ্ছল মন শিলনি
কাল শেলুৱৈয়ে আগুৰিব
অলিখিত জীৱন-চানেকি
অপ্রকাশিত ভাৱেই ব'ব ।

কুমলীন আশাঃ

হইবি চিপু আশাঃ কিলি আছন
 কাই ল'তি লিবম ।
 কাই ল'তি আতুৰ
 ক্লং, ফেলাং-জিন্তাক আহেম আৰপং
 আংক্ৰাক পেন নাংতুৰ জাম
 নে কাচিংহন কুমলীন আফান
 আবণি আছ' কেবক
 কেথুৰ থেকথে
 মাং জাংৰে আপাক ছি হেমান
 : এথাক আমানাই আতুৰ লে
 ক্লং ফেলাং-জিন্তাক আহেম আবল'
 নাংতুৰ নাং পাথে আং আনতা
 লাপেন—
 আদাপ কাংথাং চিক্ল' লংছ আছং
 আদাপ কাংথাং কাথেআং কাচ'বি
 ক্ললিন আজ' পাংথাংছি ।

কুমলীন আশাঃ

('কুমলীন'ৰ সপোন)

হাতৰ আজলিত তুলি লোৱা পানী
 আঙ্গুলিৰ ফাঁকেৰে সবকা দি
 সোণালী দিনবোৰ পাৰ হ'ল ।
 সোণালী দিনৰ পোহবোৰ
 খেৰ-বাঁহৰ জুপুৰীৰ
 বেৰৰ জলঙাইদি সোমাই
 লুকা ভাকু খেলিলে
 মোৰ মানস কুমলীনক
 কমলীয়তাই আমনি কৰি আঁচুৰি গ'ল
 কুমলীম যেন পুৱতি নিশাৰ সপোনত বিভোৰ
 : বাতিৰ সীমাহীন আকাশৰ
 তৰাবোৰেই একেটি
 জোনৰ পোহৰ হ'ল
 সিহঁতৰ থুপি পোহৰে
 খেৰ-বাঁহৰ পঁজাত
 দীপাঘিতা পাতিলে হয়
 আৰু—
 পুৱতিৰ তৰাবোৰেই
 ন-স্বৰ্গৰ প্ৰভাতী পোহৰ ক্ৰমশঃ বিচাৰে
 য'ত জিনিব কালগ্ৰাহী অন্ধকাৰ ।

তৰাৰ

বাৰলা আপৰ আদাপফাং
 ৰ'ছ বিকু কেত'
 মেকবুৰ কেপ্পেং পে
 ছেলেত জিন পেন আৰ্জু ছন লং
 মাথাল :
 বেচেং কালিতে নিল' থুবপ ।
 তং ছেৰমং থিৰিকী আপৰ্দা চিংপুছি
 হালাতুম আফান নেমেক পেকান ছন ল'
 নাংকেলে দাপজি ইংতিংথিৰ ইংছন কিইক আথান
 ছাইদাক ছি তৰাৰ আক্লং থে আংলাং
 বস্তা—
 ৰতিককপ' কাংনেকজি মান্ত ??

তৰাৰ

(পথ)

বাৰিষাৰ কোনো প্ৰাতঃ ক্ষণত
 ফেঁচুৰ ফেঁচ-ফেঁচনি
 তদ্ৰালু মুহূৰ্তত গুনিলোঁ :
 খবাং নতু ধাৰাবাৰ বৃষ্টিৰ সম্ভাৱনা (?)
 হঠাৎ থিৰিকীৰ পৰ্দা খুলি
 সিহঁতলৈ বুলি দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলোঁ।
 ক্ৰমাৎ ঘন হৈ অহা ক'লা মেঘৰ টুকুৰাবোৰ
 আঁতৰি ফৰকালৰ আগজাননী দিলে।
 কিন্তু—
 'ৰ-তিককপ'ই উলাহৰ গীত জুৰিব কেতিয়া ??

ৰ-তিককপ' = শৰৎকালৰ শেষত আৰু হেমন্তকালৰ আগমুহূৰ্তৰ পৰা উলাহৰ
 গীত জোৰা বতৰীয়া চৰাই।

বংবং ইংতি কাথাৰ কবিতা

বংবং ইংতি কাথাৰ সাম্প্ৰতিক কালৰ এজন প্ৰতিষ্ঠিত লিখক। “অৱেকিমি”ৰ যোগেদি কবি ৰূপে আত্ম প্ৰকাশ কৰা শ্ৰীকাথাৰ জন্ম ইং ১৯৪৫ চনত নগাঁও জিলাৰ বৰবহা নামে ঠাইত। পিতৃ ৩৭হেমাৰী কাথাৰ আৰু মাতৃ কাৰে হাৰ্কেপীৰ প্ৰথমসন্তান শ্ৰীকাথাৰ ১৯৬৫ চনতে কাৰবি আংলঙৰ হাওবাঘাটৰ পৰা প্ৰবেশিকা পাছ কৰে আৰু উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে পিছত হোজাই, ডিফু আৰু শেষত ছিলঙৰ চেণ্ট এড্-মাণ্ডছ কলেজত পঢ়েগৈ।

বৰ্তমান শ্ৰীকাথাৰে বৰবহা উচ্চ ইংৰাজী স্কুলত শিক্ষকতা কৰাৰ উপৰিও লিখাৰ কামত আত্মনিয়োগ কৰি আছে। একালৰ “অৱেকিমি”ৰ সম্পাদক শ্ৰীকাথাৰে সম্প্ৰতি “ভিন্নশুৰ” নামৰ কবিতা সংকলন এখন সম্পাদনা কৰি উলিয়াইছে।

চিকিম’

নাংপেন-নে কাচিংকি লং
বাছাহেম থাৰে আৰুম
জাংমিপ’ আচিক্ল’ কাংছামজিন
তেমন কেজাপ, নিংদ’লাং।

কাচেথান ইতুম আচেত আবেত
আলাম, কাইতা জুত উন এ
কাংনেক কানিংজে নাংছে
আৰম্ভ নন্ আন তেনে নেলাং ॥

নাং আৰজে মুমাং লাবাংছ’
আৰজন নন্ আন্তা
নিং আৰল’ ক্লাবএত বম
চিনাম তেনে উন এ ল’ বন্

বানাম এদনছাৰ তে-ম’
আপৰ পেন ইলি চেপাচৰ
আফান, কাচেচাক আলাম
কাৰলিনে আফাং তেনে নেল’ বন ॥

নাংছিম নেকিপি বি পিতয়
আৰ্ণান্ বিম পা মে
বম্লাং, শ্বেৰ আংক্লিং আছন
নাং ইংক্লিন দইক্লুং কেম’জি আফান।

বস্তা, ইতুম বাংহিনি আফান
বাহা একেতাং প্ৰেক্‌নাংজাম আক্লং
লাংপি আকৰা হিনি আছন
দামনাংকক্ পেকেক্ পেকাং
আংবংলাং আলি লিক্লং ॥

চিকিৎসা (বোম্বে)

তাহানি—

গাওঁ বুঢ়াৰ চোতালৰ

আম জুপিব তলত

শাওনৰ মলয়া বাৰ জুৰ লৈ

আমি ছয়ো পতা

মিঠা মিঠা কথাবোৰ—

আজিও মোৰ মনত আছে।

আমাৰ ছয়োৰে অন্তহীন আলাপ

তোমাৰ সুৰীয়া গুঞ্জন

আৰু বাংকাৰিত হাঁহিৰ টুকুৰাবোৰে

মোৰ কাণত ধ্বনি তোলে—আজিও।

মোৰ দৃষ্টিৰ দিগন্তত

তোমাৰ ৰূপৰ ছিটিকনি

মচ নোখাৱাকৈ এতিয়াও আছে,

আৰু—

থাকিব সংগোপনে চিৰদিনলৈ।

আমাৰ মিলনত

ঈশ্বৰ যদি সহায় হয় ;

আমাৰ প্ৰেম স্থায়ী হ'ব—

জীৱনৰ শেষ প্ৰান্তলৈকে।

তুমি দিয়া পিতলৰ আঙঠিটো

মই সোণৰ মূল্য দি ৰাখিছোঁ ;

তোমাৰ প্ৰেমৰ জোৱাৰ

মোৰ প্ৰাণত স্থায়ী কৰিবৰ বাবে।

(কিন্তু) আমাৰ প্ৰেমৰ গতি

ছটা উপত্যকাত প্ৰবাহমান

মাজত এখন খব্ৰোতা নৈ

ছয়োপাৰে আমি ছয়ো ধাৰমান।

ছামছিং হাৰ্কেৰ কবিতা

১৯৪৮ চনৰ ১৮ এপ্ৰিলত নগাঁও জিলাৰ গৰুবাট মৌজাৰ অন্তৰ্গত পণ্ডিত ঘাট নামে ঠাইত জন্ম গ্ৰহণ কৰা শ্ৰীছামছিং হাৰ্কে এজন প্ৰতিষ্ঠিত সাহিত্যিক। পিতৃ শ্ৰীজয়ছিং হাৰ্কে আৰু মাতৃ শ্ৰীমতি কা এং টেৰণপীৰ দ্বিতীয় সন্তান শ্ৰীহাৰ্কেই ১৯৬৭ চনতে বৈখালাংছ' হাইস্কুলৰ পৰা প্ৰৱেশিকা পাছ কৰি ১৯৭৩ চনত ডিফু চৰকাৰী মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে। 'অৱেকিমি', 'কাৰবি' আদিত লিখকৰূপে আত্ম প্ৰকাশ কৰি কাৰবি লাম্থে, কাৰবি প্ৰণয় গীত, কুমলীন, বোমীৰ, নাম তাইৰ হাঙ্গমু আদি কেইবাখনো পুথি প্ৰকাশ কৰি উলিয়ায়।

কাৰবি জাতিৰ উন্নতিৰ লগে, লগে বৃহৎ অমমীয়া জাতিৰ বিশ্বৰ দৰবাৰত সুদৃঢ়ভাৱে থিয় কবোৱাটো জীৱনৰ ব্ৰত হিচাপে চলোৱা শ্ৰীহাৰ্কে বিভিন্ন সামাজিক কামত কাৰিকৰভাৱে জড়িত। শ্ৰীহাৰ্কে বৰ্তমান ডিফুৰ স্থায়ী নিৱাসী।

কাই নিতক

নেকাই ইছি

কআন পি তাংল,

কপুআন লংল'

কপিছি কিবি

লাপেন কপিছি লংল'মা

নেলং—

থাং আম'তা আরে

আহক পেত পেন

কাই আল' আলং

চেলাং দাম লতে

নেচি কাই ল'

বস্তা লাংতা পুলিজি

নেতা বেমবে.....

কাই নিতক

(জীৱনলিপি)

ওবেটো জীৱনত

কিমান বিলাই দিলো

প্রতিদান কিমান পালো,

কি বিচাৰিছিলো

আৰু কিনো পালো,

মোৰ ওচৰত তাৰ

কোনো স্মৃতিয়েই নাই।

সত্যক দোহাইদি

জীৱনী পাতবোৰ

যদি লুটিয়াই চাওঁ

দৃঢ়তাৰে কওঁ,

ময়েই জিকিছো।

তথাপিতো,

তুমিতো কবাই

ময়ো হ'ব নাই.....।

মুকাক

ছেবডিছন
আৰনিছি নাং নেছুংহেত ;
বন্তা
নাং মেক পেন
নাং নেকাংকি আলামথে
নে আৰজু থেকথে পিন ।
নাংচেথে আতেমন
নেফান নেকেব' ছপুকলুক
ননপুতা নেনিং দলাং ।
নাং কাংনেক কানিংজে (কানিংবি ?)
নাং কিলুন আলুন তেঅত
ছিনিং কিজুত আলং কেথাপদম
আংতং হেইছই
ননপুতা
নেছুং কাচেৰা থুজি আফান
আনিং হাং
বন্তা ননকে
নাংবাং কেদ'কে
নিহাং আছিনিং আথাক ।

মুকাক

(বামধেনু)

সোণ চেকুৰা মোৰ !
নিচেই ওচৰতেই আছিল
যদিও
তোমাৰ ছচকুৰ ভাষাবে
কব খোজা কথাবোৰ
একোকে নুবুজিলো ।
তোমাৰ শ্বাস-প্রশ্বাসৰ
উত্তপ্ত অনুভৱ
মোৰ অন্তৰত এতিয়াও বিদ্যমান ।
তোমাৰ হাঁহি মাতে (নে বিলাপ ?)
আক তোমাৰ সেই সুবৰ প্ৰতিধ্বনিবোৰ
দিগন্তত ঠেকা খাই
আজিও
মোৰ ওচৰলৈকে পুনৰ উভতিবলৈ
বিচাৰে ।
কিন্তু এতিয়া
তোমাৰ অৱস্থিতিচোন
পূব দিগন্ততহে— ।

কাফেবেফন

ক্ল'প্লেং আনিংরে
 নিহাং আনাথু পেন কেবাং
 চিক্ৰপী ইনুৱেত
 লাপেন
 ছিনিং কিলিব আথাক
 এজাহাক
 ক্লাবকেন লাপেন কেব্লাবক্লে
 চিকিপ ইছি আচিক্ৰহ'
 (লংপাক আথাক থইথেছুবি আকেমেন)
 নাংবিক নাংছাং ল'
 পিবথে তা
 চিক্ৰপী পেন চিক্ৰহ' আতুব
 থেকলংছি
 লুকেপ' আতুম
 ক্ল'ক্লাব হংকাংছম দ'বম বম
 লুন-তেম' বচে পাংচেং ল' ।
 বস্তা
 চিক্ৰপী কে কাফেবেফন
 কাংনেক তা আলুম বাত্ বে
 (চিতুং কেকব তাং আবলেং
 চুবাক আস্তা কাফেবে)
 কানিংবি আলামথে
 হালাবাংছ'
 আহেম আৰিত কাৰে আলুন আহব
 ঝাংথুহাম লতে ??

কাফেবেফন

(আশঙ্কা)

পূৰ্ণিমা বাতিব
 পূব আকাশত উদিত
 অকলশৰীয়া জোনটিয়ে
 নীল আকাশত সিঁচি দিলে
 কিছুমান
 উজ্জল আৰু অনুজ্জল
 এগুঠি তৰা
 (শিলপটাত ডালে পাতে সিঁচৰিত
 পকা কণী-বাঙীবোৰ)
 পৃথিৱীতো
 জোনালী আৰু তৰালীৰ জ্যোতিত
 অভিভূত
 শিল্পীসবেও
 জোনাকত গা শীতলোৱাৰ চলেবে
 সৃষ্টিৰ পাতনি মেলিছে ।
 তথাপিতো
 জোনবাইৰ অন্তৰত ভয় ;
 হাঁহিত য়ান
 (এবাৰ কাছই খালে কাঁহীলৈকো ভয় !)
 আশঙ্কাৰ বিষয়
 জানোচা সো
 অঘৰী মেঘবোৰ
 আকৌ বাহুমেলি আহেই !

কাংহন লাগেন কাংইত

নে তিপিত আংকাং ঝাংরাং
আবাপতিপ্লি আথাক চংমিৰা
নাংমেকু চিপাংহন নাংনে ;
পিপত মা
নেকাই “আছাংতি-মিন্দাব” আংবং
পুআন কাংইত আহত নিংকে
লাং ইমুতা নে থেকলংলে
লাহেল’ ননপুতাং
নাংমেকু ইপুম আনলে থেকলং আনতং
নে কাৰ্জংকে
হালাবাংছ আবনি আলাম
চিমাথা দামথুদেত তিতি ।

কাংহন লাগেন কাংইত

(মৰম আৰু তৃষ্ণা)

মোৰ সমাধিত গজি উঠা
দুবৰিবনত বহি
এতিয়া
তোমাৰ চকুলো অপব্যয় নকৰিবা,
কাৰণ
মোৰ মৰুময় জীৱনত
তৃষ্ণাকাতৰ প্ৰতি মুহূৰ্ত্ততেই
এটুপি পানীও নেদেখিলো ;
সেয়েহে, এতিয়াও
তোমাৰ এটুপিমাত্ৰ চকুলো দেখিলেও
মোৰ আত্মাই
বিগত দুদিনৰ কথাবোৰকে
আকউ দোহাৰি আনে..... ।

কামাংছ

মংরে আছিনিং আথাক কেৰুং
জাত জাত আলিৰ আ কাফ্ৰেক আংবং
নে—
আৰি কেদাকতাং ; কামাংছ ।
তেমন পেন কাচিংবুইতাং
বেণুকা-উৰ্বশী মেনকা—
আলুন তেঅ'ত হেইহুই পেন
কাচিফ' আজক
নেবাং আবাংব'
পিৰথে নাংকেৰু থু
নে—
কিছুংল'
উন এ ল' ।

কামাংছ

(লক্ষ্যভ্ৰষ্ট)

ফাগুনী আকাশত অৱতীৰ্ণ
বং-বিবং এজাক চিলৰ মাজত
মই—
দিগ, লক্ষ্যভ্ৰষ্ট ।
বতাহত মিশ্ৰিত
বেণুকা, উৰ্বশী, মেনকাৰ
সঙ্গীতৰ স্মৰেবে
ঠেকা খায় খায়
ক্ষত-বিক্ষত দেহাৰে
ভূমিপাত হোৱা
মই
নিঃসহায়
মই
নিকপায় ।

আপৰ

মেকুবুৰ কেপ্ৰাং
জিৰ'ল—হিল'ব্ৰিং
কনাতনে আংনাম পেন কেৰাং
'বতৰ দাম-প'—বতৰ দাম-প' পু কানিংৰি
থংকাঙ্ক আছে — ।
কাৰেছ' আপেই ! থুবথা—
নিংজই নিংবেক আফান পু
বংকেথাই কেথুই
নাতনে কাৰজাং আচিলি
আছাপ বাক দলাং মা—?
ম' বাৰলা আচেথান
ছ' কন এ এবান লতে
ছাংলাং-ছাংলি
লাপেন থকজিব লে পালে নাংকক তে
দৱান আলং ব' চমজি আছাং—
আফান আনকে—
ইলিতা কিবছান নাংজি।

আপৰ

(সময়)

ভাত ঘুমটি ভঙা
মাজনিশা—
দূৰৈৰ কোনোবা বননীৰ পৰা ভাহি অহা
“বতৰ যায় ঐ” “বতৰ যায় ঐ”
বুলি ইনাই বিনাই
বৈ নোবৈ কেতেকী পখীৰ মাত ।
মইনাজনীৰ মাক ! অলপ উঠাচোন,
বিপদ-আপদলৈ বুলিয়েই
যতনেৰে সাঁচি থোৱা
আগতীয়া ধানৰ সঁচ
অলপমান আছেনে বাক ?
ভৱিষ্যতৰ ভৰ বাৰিষাত
নবীয়াপাটিত যদি পৰোঁ
অন্ততঃ মংগল চোৱাবলৈ
আক
যদিহে পূজা-পাতলৰ প্ৰয়োজন হয়,
পূজাৰ বেদীত
নৈবেদ্যৰ চাউল মুঠিৰ কাৰণে
অন্ততঃ আমিও
এতিয়াই যুঁজিব লাগিব ।

কাংজাৰ আৰ'

হামফাং ইছি

আ—অকাৰজাং কাংনেক

লাপেন ইহুৰ আৰনাম হান-চৰে

লমছ' কাপামরান ।

চি প্লিৰ প্লিৰ—আকেং জাংজাই

আৰনি আতুৰ কাচেদাত

ইংছন এবৰিং

আকম আকম—ইংলং আৰি বি

হিল'ৰিং আংনাম পাংদেন বা

কাংজাৰ বলংকম আছৰ আছৰ

নাংনেক চকক্ৰান চেদাং বা

লাংছন থা ।

বেংচেৰত আছেন—

তেমন চফাংচত পেন

মুনিত আকাই, আপৰ

লাপেন আৰই আলাং

তেংথিপ উনজিমা ?

লাংতুক আ-চংই আফানকে

পিবথে—আছাপৰেত—

ছিনিং তা বিহেক ।

বনতা—

পিবথে লাপেন ছিনিং

আদাং থে—মা—

লাকে—কাংজাৰ আৰ'ছি চিনি..... ।

কাংজাৰ আৰ'

(উৰণীয়া চৰাই)

এজাক গাভৰু হঠাতে হঁহা

আক

এজাক বা-মাৰলি হঠাতে অহা

উদ্দেশ্যবিহীন, ক্ষন্তেকীয় ।

অস্তুমিত সূৰ্য্যৰ

ওলমি পৰা ঠেংবোৰেদি অহা

পোহৰৰ ছিটিকনিত

বাঙলি মেঘৰ

তলে তলে

পাহাৰৰ দাঁতিয়েদি

দূৰৈৰ বনলৈ বুলি

উৰি যোৱা

জাক জাক বগলীলৈ

বিত চকু লগাই

চাই লোৱা ।

জিলীৰ দৰে

বতাহ খাই খাই

মানুহৰ জঁৱন

সময় আক

বোৱতি নদীৰ সোঁতক

ভেটিব পাৰিবা ?

নাদৰ ভেকুলীৰ বাবে ?

পৃথিৱীখন অকণমানি

আকাশখনো তেনেই সৰু ।

কিন্তু

পৃথিৱী আৰু আকাশখন

কিমান বহল আৰু সুন্দৰ

তাক, উৰণীয়া চৰায়েহে জানে !

কাচিবাতে

মনকে —

আকইছি লাপুহেল' ।
নাংতা “এথান আর'বেক” পুলে
চিপু ছনজি তাংতে
অরে আমিনিং চি-হ' এত বা—
হংফাৰলা—আনকে
মে-চিথব ছন চম ননং
ৰংলিং—ৰংফু-ৰংচিতিম
ক্লিমছ' আতুম আফান
“ছিংকাই কেপা” আলুন
পালুন নন ।
ননকে-আকাইছি লাপুহেল' ;
অক্‌হি আতুমছি ;
তেকে আফানতা আমেক চ'পাছিবিপ ;
তেকেছি চিনিম থু নাংৰং ।
লাংবেংতি আঅক্
চিকুং-নুনে-আনতা
ইংছন কিইক থেকলক তে
আনিং চিপাবং—
ছিনিং আমে চফাং খজিবন পু
কাচংহং—নিং আৰং
চিবাতে ছনজি আফান…… ।

কাচিবাতে (প্রতিযোগিতা)

আজিকালি
দিনকালেই এনেকুৱা ।
তুমিও যদি তোমাৰ অস্তিত্ব বাখিব বিচাৰিছা,
তোমাৰ চ'বাঘবটোৰ
সঞ্চিত এলাদ্ধুবোৰ
সাৰি-পুছি নিকা কৰি দিয়া,
জ্বলাই দিয়া মজিয়াত
এনেকুৱা জুই—
পোহৰত
কণ কণ মইনাইতেও
কিৰিলি পাৰি গাওক
'চাক্‌ছন'ৰ সুৰীয়া গীত ।
আজিকালি
দিনকালেই এনেকুৱা
আজলী হৰিণীজনীয়ে
ডেকা বাঘলৈ চাই
চকু টিপ মাৰে,
অসহায় বাঘে
ভয়নিয়াহ কাঢ়ি মৰে ।
পানী শুকাই যোৱা
ডোঙাৰ মিছা, চেলেকনা মাছবোৰেও
আকাশত ক'লা মেঘৰ চপৰা দেখি
আনন্দত নাচে—
আকাশৰ বিজুলী গিলিবৰ আশাৰে
আনন্দেৰে বৈ থাকে
প্রতিযোগিতাৰ বাবে ।

ছেৰাডিহ্নন

নাং কাচিংহ্নন
 মাতনে আ থাবে আফান
 পানং পেন
 কিবিক তেকাং আমিৰ জাংছিক
 কাপাপু—কাংথু
 পি'জ্জ' প্লি প্লি কাংরাই
 থেকলকতে—
 ননপুতা
 নেছেংদৰিক তিতি ।
 লাৰাংছ আমিৰ
 কাৰবি নিমছপী আতুম
 কেলক ফাংন'
 আচুবি কাচেছেক
 লাপেন
 ছেৰাডিহ্নন লাংছুন আলং
 নাং কেত্রং
 আমিৰ আলেক এছাং
 ফুৰকিম' আৰিপাক আথাক
 ননপুতা নেমপ্রোজিন..... ।

ছেৰাডিহ্নন

তোমাৰেই চেনেহৰ
 কোনোবা অজান প্রেমিকলৈ
 প্রীতি উপহাৰ ৰূপে
 সিঁচি থৈ যোৱা “মিৰজাংছিক”
 ফুলথুপি-ফুলি উঠিলেই
 মৌমাখি-পখিলীয়ে বিচৰণ কৰা
 দৃষ্টিগোচৰ হৈ
 আজিও বিনি বিনি মনত পৰে ।
 পুষ্পিত ফুলকলিবোৰ
 কাৰবি যুৱতীসৰে আনন্দেৰে
 বৃত্তচ্যুত কৰি
 খোপাত গুজে ;
 আকৌ
 “ডিহ্নন” ফুলপাতত
 তুমিয়েই গাঁঠি যোৱা
 সেই পুষ্পমালাধাৰি
 মৰহিলেও
 ইতিহাসৰ হাতৰ তলুৱাত
 তাৰ স্মৃতি
 আজিও নিৰ্গত..... ।

ছেংৰে আথেংতম

নেনিং আৰ্লকে
 নাৰ্লচিতিম আ ব্ৰাপ্ল'ক আছনছি
 নিংছুক আতিলুপ হেইহুই
 জাংক্ৰাই ছি দ' ।
 বন্তা, নিংথে লাপেন নিংহাং হেইহুই ?
 আছনতিন তা
 আৰনাম—মে থেংতম আছনছি
 নেনি আৰ্ল আছিনিং কিজুত আনাথু
 চি বম্ ল ।
 অ—নে কাচিংহ্ন !
 নে কিথি আৰনি পেনকে
 লাআনৱেত আতুবতা
 জুতদেত প' তাহাই ল' ।

ছেংৰে আথেংতম

(অন্তৰৰ জ্যোতি)

অন্তৰতে
 ছপৰীয়া বাহুলি জাকৰ দৰে
 তুখৰ টোপলাবোৰ
 ওলমিয়েই থাকিল ।
 কিন্তু আশা আৰু আকাঙ্ক্ষাবোৰ ?
 ইহঁত প্ৰত্যেকেই
 পগীয়া তবাবোৰৰ দৰেই
 অন্তৰৰ কোনোবা দিগন্তত
 মাৰ যাব লাগিছে ।
 হে প্ৰিয়া !
 মোৰ অবিহনে
 এচেৰেঙা পোহৰো যে নেপাবা... ।

ডিকু সাহিত্য সভা
গ্রন্থ সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি
শ্রীজয়সিং দলৈ

আহ্বায়ক আৰু সম্পাদক : কবিতা সংকলন
শ্রীছামসিং হাৰু

সম্পাদক : লোকসাধু সংকলন
শ্রীকামিনী দাস

সহ সম্পাদক : লোকসাধু সংকলন
শ্রীশৈলেন দাস
শ্রীতুলসী ষাউণ্ড

সহ সম্পাদক : কবিতা সংকলন
শ্রীদীপু চৰণ দত্ত

সদস্যবৃন্দ
শ্রীপদ্মকান্ত বৰুৱা
শ্রীবংস ভেৰাং
শ্রীকেশৱ শৰ্মা
শ্রীষাদৱ কুকন